

საქართველო

საზოგადოებრივ-პოლიტიკური გაზეთი. გამოდის სამშაბათობით № 2 (1748) 8 - 14 თებერვალი 2000 წ. ღირსი 50 თეთრი

**თამაზ
ნადარეიშვილი:**

მეორე გვერდი

**თუ აფხაზეთის საკითხში
არ გადაიდგა სერიოზული
ნაბიჯი, იძულებული ვიქნები
გადავდგე ამ თანამდებობიდან**

**მიხეილ
ნანაიშვილი:**

**მე შევარდნაძეზე
უკეთეს კანდიდატურას
ვერ ვხედავ...**

მესამე გვერდი

**რკინიგზის დეპარტა-
მენტი და თბილისის
საოლქო სასამართ-
ლო „გამუღიშვილ-
ისა“ და გამუღიშ-
ვილების წინააღმდეგ**

მეოთხე გვერდი

**ვის აქლემს ხელს
ჩვენი წინაპრების
უპურაცხყოფა და
ეროვნული თვითუბ-
ნების დისკრედიტაცია**

მეხუთხე გვერდი

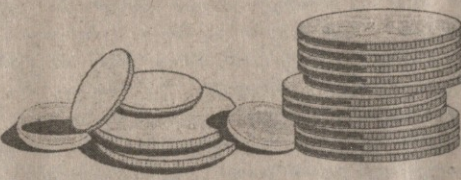
**ინტერპოლი
ფრიდონ ინჯიას
ადგილსამყოფელს
აჭვევებს აყენებს**

მეექვსე გვერდი

**პატრიკის
ბიძე**

საბჭო
ბიძე

კომენტარის გარეშე

**პროგნოზები
საქართველოს
უესახებ**

**პარაფსიქოლოგიის მიერ
დანახული საქართველო**

მეშვიდე გვერდი

**აქა ამბავი
ლეკან**

მისტერ-მჯერასი...

მეცხრე გვერდი

ახალი რუბრიკა

დღესასწაულისა და აღმსარებლობის

- 1 **შეუქლია თუ არა რუსეთს
გამარჯვება ჩეჩნეთის ომში?**
 - 2 **უიმუილობა - სამარცხვინოა**
 - 3 **სხვა გზაც არსებობს**
 - 4 **აფხ-ჩინეთის სავაჭრო
კერძოპტიკები**
 - 5 **რაკეტების ცვენა**
- მე-2-3 გვერდი

ფსიქოლოგია და პოლიტიკა

ამ სათარაოთი ე. „თქვე ეკონომისტ“ (1999,6.XI) აქვეყნებს ანალიტიკურ მასალას დღევანდელი მისი ერთ-ერთი ძირითადი კითხვის საპასუხოდ. ჟურნალი თვლის, რომ წინა ომთან დაკავშირებით რუსეთში ორი მნიშვნელოვანი გა-

დანერგვის (ომის) ხაზი, რომელიც, რა თქმა უნდა, უკუბრუნდა არ დაწყებული, არამედ წლები მანძილზე მზადდებოდა 1996 წლის აქტით?

მეორე გაკვეთილი: ჟურნალს მიაჩნია, რომ რუსეთმა

უაქტიური თუ არა რუსეთის პოლიტიკა?

ვეთილი მიიღო. პირველი: საპროპაგანდო ომი არანაკლებ მნიშვნელოვანია, ვიდრე რეალური ომი. წინა ომში რუსეთმა მისი ეს მხარე პირველად წააგო, ერთის მხრივ, არ ჩანდა და არც სიმართლურად ყოფილა, თითქმის ამ ომს რადიკალური მხარე ღირსეული მიზანი აქვს, მეორე მხრივ რუსეთისავე ტელევიზია და

წინა ომის გამოცდილების შედეგად შეცვალეს თავისი ტაქტიკა, თავისი რეალური უპირატესობების გამოყენების მიმართულებანი. გროსნოს აღარ უტყვენ სატანკო კოლონები, რომელთა განადგურების ტაქტიკა მთლიანად შეცვალა. ათათიკა, არამედ ძალიან ნელა მიდის წინ და ქვეითი შეფერხებისთანავე

წინააღმდეგობის შეხვედრის შედეგად კონტაქტის ზონას ტოვებენ და არტილერიის ცეცხლს და ბომბდამშენ ავიაციას იძახებენ.

ომისთვის, ჟურნალის ცნობით, რუსეთს გამოყოფილი აქვს დამატებითი მილიარდი დოლარი. ჩინები მოკლებულნი არიან დიდ საცეცხლე ძალას. მათი ტაქტიკა დამატებითი სიმძვავრე (tonghness) - როგორც ფიზიკურზე, ისე სულიერზე - და ისინი საუკეთესოდ ფლობენ პარტიზანული ომის ხერხებს. რუსების ბანაკები კარგად გამაგრებულია და თავდასხმებისათვის ძალიან ძნელად შედგება. თუმცა, ორივე თვითმხილავი და შეუქმლურები ჩამოაგდეს, ჩინების ან არა აქვს პარასაწინააღმდეგო იარაღი ან არ ხმარობენ მას.

პუტინის პოპულარობა ომში გაზარდა და ჟურნალის აზრით, ამ ომის ერთ-ერთი მიზანია ეს არის, მაგრამ პრობლემა დგება იმის ახსნის (შინ თუ გარეთ), როგორ და რატომ იქცა საკარანტინო ზონის შექმნის ამოცანა ტერორისტების განადგურების ამოცანად, „განთავისუფლებული ზონის“ შექმნა - ომის უპირობოდ მთავრების ამოცანად, რაც ვითარების გათვალისწინებით.

მე-3 გვ.

ფიქრობდა... სამარცხვინოა

რომის პაპმა იოანე პავლე II-მ გაეროს „საკვებისა და სოფლის მეურნეობის ორგანიზაციის“ კონფერენციაზე 1999 წლის 19 ნოემბერს თქვა: „დღეს არსებული საშუალებებით შეუძლებელია, დღეს სიღატაკის, შიმშილის და ავადმყოფობის ვეღარ განვიხილავთ ვერც როგორც ნორმალურ მოვლენას, ვერც, როგორც გარდაუვალი. საჭიროა არა პარალიზაცია, არამედ მოქმედება.“

ვისაც ყურები აქვს სახმენად, დაე, ისმინოს!

სხვა გზების არსებობა

ცნობილია, რომ შუა აზიის სახელმწიფოები აქტიურად ებრძვიან გზის საშუალო მანძილზე ერთ-ერთი ყველაზე დიდი მიწის კვანძისკენ - პაკისტანისკენ და აქედან - მსოფლიო ოკეანისკენ. არც თვით პაკისტანი ამ მხრივ გულხელდაკრეფილი. ამიტომაცაა, რომ კავკასიური ღეროების გაჭრას დასავლეთი ძალიან ჩქარობს.

ნოემბერში თურქმენისტანის თავდაცვის მინისტრმა მოინახულა პაკისტანი, ვიზიტის მიზანი იყო მოლაპარაკება თანამშრომლობის შესახებ, რომელიც მოიცავს ამ ორი ქვეყნის რეგიონალური და გლობალური უსუსრობის გადარჩევის სისტემას და ნაგებობას.

თავაზადარიშვილი:

თუკი აფხაზეთის საკითხში არ გადაიდგა სერიოზული ნაბიჯი, იმუღავალი ვიქნები გადავდგა ამ თანამედროვე

მედიის წარმომადგენელი

შეიძლება წელიწადი, რაც აფხაზეთის დევნილი მოსახლეობა ხელისუფლებისაგან ამაღლდა გარკვეული სერიოზული გადაწყვეტილების მიღებას. რაც დრო გადის, მით უფრო ვრწმუნდებით, რომ აფხაზეთის პრობლემა „მაგიდასთან გადასაწყვეტი“ საკითხი ნამდვილად არ არის და იგი მეტი აქტიურობის გამოწვევას ითხოვს.

„უაქტიურობაზე“ მოსული ადამიანების მოთხოვნაზე ყოველგვარ ზღვარს გადააჭარბა! ასეთ ფონზე სრულიად მოსალოდნელი იყო აფხაზეთის გათავისუფლების დროებითი კომიტეტის ჩვენთვის უცნობი განცხადება აფხაზეთის პრობლემის მოგვარებისათვის ძალის გამოყენების შესახებ.

„აღქმულ“ მომენტამდე ერთი თვე დარჩა... გარკვეულმა პოლიტიკურმა სტრუქტურებმა დადებითად შეაფასეს აღნიშნული კომიტეტის მკაცრი და კატეგორიული გადაწყვეტილება.

ჩვენ ვეწვიეთ აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარეს, საქართველოს პარლამენტის წევრს, ბნ. თამაზ ნადარეიშვილს და ინტერვიუ ეთხოვეთ მას.

მე მიმანია, რომ ასეთი უშედეგო მოლაპარაკებების ფონზე ასეთი ორგანიზაციების შექმნა არის აბსოლუტურად ბუნებრივი რამ, - აღნიშნა ბატონმა თამაზმა. - გავიდა რამდენიმე წელი და აფხაზეთის ტერიტორიაზე ვერ აღვადგინეთ საქართველოს იურიდიული საზღვარი. ასეთ ფონზე ხალხი, რომელიც დაიღალა მოთხოვნით და დაკარგა იმედი, რომ აფხაზეთის დაბრუნება შესაძლებელია მშვიდობიანი მოლაპარაკებების გზით, დგება არჩევანის წინაშე - შევედოთ იმას, რომ აფხაზეთი მისთვის სამუდამოდ დაკარგულია ან უნდა იბრძოდეს წარმომადგენელი მიწის დასაბრუნებლად. სწორედ ამ გარემოებამ განაპირობა აფხაზეთის გათავისუფლების დროებითი კომიტეტის შექმნა. აღნიშნულ პროცესს მე ვეწვევებ დადებითად და ვიტყვი, რომ ეს მოძრაობა უფრო გაიზარდა და მასში მეტი ადამიანი გაერთიანდება. მე პირველი დღიდანვე ამ პოზიციაზე ვარ, რომ აფხაზეთის დაბრუნება შეუძლებელია ძალისმიერი მეთოდით. სამწუხაროდ, საქართველოს თავისი მხრიდან ეს არ გააკეთებია. ამიტომ, როცა ესაუბრებოთ ძალისმიერ მეთოდებზე, მე ვრწმუნდები ამის მომხრე! რაც უფრო ჩქარა მოხდება ამ მიმართულებით ჩვენი საქმიანობა, მით უფრო შედეგი მიიღწევა.

ბატონო თამაზ, ამაჟამად, როცა რუსეთი ჩვენთან აწარმოებს ომს, მიმანიათ, რომ საქართველოს ხელისუფლებამ შესანიშნავად არ უნდა გაუმეცას და აფხაზეთი ძალისმიერი მეთოდით დაიბრუნოს. რას გვეტყვიან?

სწორედ ჩემს პოზიციებს აიიკვამდნენ, როგორც ფართო მასშტაბიან ომს. აფხაზეთში ძალის გამოყენებას ვუწოდებდი ბრძოლას სეპარატისტებისა და ტერორისტების წინააღმდეგ. სწორედ ასე შეაფასა რუსეთმა, როცა თქვა, რომ ჩვენთან არიან ტერორისტები, ყაზაქები, ბანდიტები, მკვლელები და ის ებრძვის მათ. ჩვენც იგივე უნდა გვეთქვას. რუსეთი ჩვენთან თავისი ტერიტორიული მთლიანობის შესანარჩუნებლად იბრძვის. მიმანია, რომ ძალისმიერი მეთოდით აფხაზეთის დასაბრუნებლად დღესდღეობით „ბრწყინვალე“ პოლიტიკური ფონი არის შექმნილი.

რას ან რომელ ძალას ეყრდნობით აფხაზეთის პრობლემის სამართლიანი მოგვარებისათვის?

არასწორი შეფასებაა, როცა ვამბობთ, რომ ეს იყო ქართულ-აფხაზეთი კონფლიქტი. სიმართლეა, თუ ვიტყვი, რომ ეს რუსეთ-საქართველოს კონფლიქტი იყო და აფხაზეთი გამოიყენეს ბერკეტად საქართველოზე ზეწოლისათვის. ამიტომ, თუკი ჩვენ ვლავარაობთ კონფლიქტის მოქსრეგებაზე, უნდა გავითვალისწინოთ, რომ აფხაზეთს არაფერს ეკითხება და ამ ხეობის რუსეთი განაგებს. თუკი ეს რუსეთ-საქართველოს კონფლიქტი იყო, ჩვენ უნდა შევთანხმდეთ რუსეთთან. ამ უკანასკნელის განეიტრალების შემთხვევაში არსებულ საკითხს მოგვარებს აფხაზეთის დევნილი მოსახლეობა თავისი სამართლიანდამცავი და სამხედრო სტრუქტურებით. ეს ერთი ვარიანტი. მეორე, თუკი რუსეთი თავისი ტერიტორიული მთლიანობის დასაცავად ჩვენთან იყენებს ძალას (რასაც ჩვენ ვეუბრებით) და ამავე დროს თავისი ქვედანაყოფებით გვიპირისპირდება აფხაზეთში, მაშინ უპირობოდ ვივლით, უნდა ამოქმედდეს საერთაშორისო დიპლომატიური არხები და გახსნილად დაიხსნას საკითხი, რომ ეს არის რუსეთის აგრესია საქართველოს მიმართ და საერთაშორისო სტრუქტურების გადაწყვეტილებით დაიწყოს ოპერაცია ძალით მშვიდობის დამყარებისა.

გამოდის, რომ აფხაზეთში კონფლიქტის მოქსრეგება ეს მაინც ნატოს პრეროგატივაა...

მოგახსენებთ, რომ ნატოში მაღალ ფორუმზე მომიწია გამოსვლა. მას ესწრებოდა სამხედრო და პოლიტიკური ხელისუფლება და რამდენიმე დღის განმავლობაში მქონდა იქ ძალიან საინტერესო შეხვედრები. ბუნებრივია, საკითხი შევიხილეთ თემასაც, რომელიც ახლა ბრძანით, ჩვენ ვეუბრობით მონაწილეობას ნატოს პირვარამში „პარტნიორობა მშვიდობისათვის“. თქმეს ნატომ ერთი რამ განცხადდა, რომ ის ვერ შემოვა სახელმწიფოში, სადაც უცხო ქვეყნის საჯარისო

ნაწილები დგანან. ამიტომაც ჩვენ აქტიურად ვმუშაობთ, რომ საქართველოს ტერიტორიიდან გაეყვანოს იქნან რუსეთის ბაზები. ამ შემთხვევაში ჩვენ შევქმნილ პლაცდარმს და ბაზას, რომ ნატოს ქვედანაყოფები შემოვიდნენ. რუსეთის ძალიან კარგად ესმის, რომ ეს ნიშნავს ფსოუზე ნატოს ჯარების გადმოსვლას, რასაც, ბუნებრივია, შეეწინააღმდეგება. ხშირად საუბრობენ, რომ ნატო ვერ შემოვა საქართველოში, რადგან ამის უფლება არა აქვს. ეს ასე სწორი შეფასება იყო 1999 წლის აპრილამდე. ნატოს წესდებაში შეიტანეს შესწორება, რითაც მას აქვს უფლება ჩაეროს ნებისმიერი კონფლიქტის დარეგულირებაში მთელ ევროატლანტიკურ სივრცეში. ეს პრაქტიკულად გახსნილია და ჩვენი მხრიდან უფრო აქტიური მუშაობაა საჭირო.

მთელი ექვსი წლის მანძილზე წარმოებულმა მოლაპარაკებებმა შედეგი ვერ გამოიღო. ეს „ჯიუტი ფაქტი“ არაფერს გეუბნება?

არა, არის წინ გადადგმული ნაბიჯებიც. ასეა 2001 წლისათვის არის დაგეგმილი ვაზიანისა და გუდაუთის ბაზების გაყვანა. ეს მნიშვნელოვანი მომენტი.

ბატონო თამაზ, თქვენ ეს გვერათ? - ეს ბევრად არის დამოკიდებული იმაზე, თუ რა პოლიტიკის გაატარებს თვითონ საქართველო. რუსეთის საჯარო ნაწილებს გაყვანა უნდა მოხდეს აუცილებლად, რადგან მას ხელს აწერს 54 ქვეყანა. ჩადებულია შექმნილი და უნდა გამოიყოს სპეციალური ჯგუფი, რომელიც ამ საკითხებს შეისწავლის და ეს იქნება მაკონტროლებელი ბაზების გაყვანისა. ბევრი რამ მართის არჩევნებზე არის დამოკიდებული. თუკი რუსეთმა აიღო კურსი, რომ უნდა იყოს დემოკრატიული, ცივილიზებული სახელმწიფო და თავი დაანებოს იმპერიალისტურ-სოფიზისტურ მიდგომას თავის მუშაობებთან, მაშინ ეს საკითხი დადებითად გადაწყდება. თუკი რუსეთი პირიქით მოიქცევა და დაძაბვას ვითარებას, ამით მსოფლიო საზოგადოების მიმართაც გააძვირებს ურთიერთობას.

ბატონო თამაზ, ფაქტია, რომ აფხაზეთში ერთიანად მოგვიგეს პოლიტიკური და ინფორმაციული ომი. ეს უკანასკნელი დღეხაც გრძელდება. რატომ ხდება, რომ უდიდესი ტრადიციებისა და კულტურის მქონე საქართველო ამ ერთი მუკა ხალხისაგან იფოლოგიურად იჯანბნება? რა, ჩვენ მათზე ნაკლები მეცნიერები, ისტორიკოსები და პოლიტიკოსები გვევანან? სიმართლეს რატომ არ ვეუბნებით მსოფლიოს?

ჩვენ ისევე წავაგეთ საინფორმაციო ომი, როგორც წავაგეთ პოლიტიკურად. მასში გადაწყვეტი რელი ითამაშა რუსეთის სახელმწიფო. აფხაზეთში გვებრძოდა რუსეთის რეგულარული ჯარი და ამის საინფორმაციო უსრულებლობა ასრულებდნენ რუსეთის საინფორმაციო საშუალებები. აფხაზეთის ტელევიზიის, რადიოსა და პრესის მეშვეობით მთელი მსოფლიო იღებდა ინფორმაციას, თუ რა ხდებოდა საქართველოში. ისინი ისეთ გადაცემებს აკეთებდნენ, რომლებიც მათ ინტერესებში შედიოდა და იყო ანტიქართული, როდესაც პირველად მომიხდა უცხოეთში წასვლა, მე მოვიკითხე, თუ რა იცინა მათ აფხაზეთის კონფლიქტის შესახებ. ამ მიზნით ვქვე ღონიერების სამეფო ბიბლიოთეკის, აგრეთვე ნიუ-იორკის, ჟენევის და პარიზის ბიბლიოთეკებს. სამწუხაროდ, მაშინ მხოლოდ ის ლიტერატურა მოვიპოვე, რომელიც აფხაზეთის მიერ იყო იქ ჩადებული. ცხადია, ნებისმიერი ფრანგი, ამერიკელი და სხვა, რომელიც მითხოვდა რაიმე ინფორმაციას აფხაზეთის შესახებ, ანტიქართულად განწყობილი რჩებოდა.

აფხაზეთში შეძლების წიგნების, ბროშურების გამოცემა (არა მგინია, რომ მათ საამისო პირიქით მქონდეთ), რომლებშიც წაწერეს გამოგონილი საშინელები და მსოფლიოში გაავრცელეს. მე შორს ვარ მწერლობისაგან, მაგრამ იტყვებოდა გავხდა დამეწერა რამდენიმე წიგნი, გამოცემა უამრავი ბროშურა, რეკა და დოკუმენტური მასალა, რომელიც ვიარგნო სხვადასხვა ენაზე. დღესდღეობით ჩვენი ნაშრომები მსოფლიოს ბიბლიოთეკებში არის ჩადებული, რითაც შეძლების-დაგვარად გავაბათილებთ მანამდე არსებული ინფორმაცია. თუმცა ეს არ არის საკმარისი. საჭიროა თავიანთი სიტყვა თქვან მეცნიერებმა, ისტორიკოსებმა, მწერლებმა, სამხედროებმა. თვითმხილველებმა, მთელმა საქართველომ... რატომღაც აფხაზეთზე არ იქცევა ის სიმართლე, რომელიც უნდა დაიწეროს. დღეს რომ დაიწყო ომი და მოხდეს გაწყვეა,

მე-4 გვ.

მთელი ექვსი წლის მანძილზე წარმოებულმა მოლაპარაკებებმა შედეგი ვერ გამოიღო. ეს „ჯიუტი ფაქტი“ არაფერს გეუბნება?

არა, არის წინ გადადგმული ნაბიჯებიც. ასეა 2001 წლისათვის არის დაგეგმილი ვაზიანისა და გუდაუთის ბაზების გაყვანა. ეს მნიშვნელოვანი მომენტი.

ბატონო თამაზ, თქვენ ეს გვერათ? - ეს ბევრად არის დამოკიდებული იმაზე, თუ რა პოლიტიკის გაატარებს თვითონ საქართველო. რუსეთის საჯარო ნაწილებს გაყვანა უნდა მოხდეს აუცილებლად, რადგან მას ხელს აწერს 54 ქვეყანა. ჩადებულია შექმნილი და უნდა გამოიყოს სპეციალური ჯგუფი, რომელიც ამ საკითხებს შეისწავლის და ეს იქნება მაკონტროლებელი ბაზების გაყვანისა. ბევრი რამ მართის არჩევნებზე არის დამოკიდებული. თუკი რუსეთმა აიღო კურსი, რომ უნდა იყოს დემოკრატიული, ცივილიზებული სახელმწიფო და თავი დაანებოს იმპერიალისტურ-სოფიზისტურ მიდგომას თავის მუშაობებთან, მაშინ ეს საკითხი დადებითად გადაწყდება. თუკი რუსეთი პირიქით მოიქცევა და დაძაბვას ვითარებას, ამით მსოფლიო საზოგადოების მიმართაც გააძვირებს ურთიერთობას.

ბატონო თამაზ, ფაქტია, რომ აფხაზეთში ერთიანად მოგვიგეს პოლიტიკური და ინფორმაციული ომი. ეს უკანასკნელი დღეხაც გრძელდება. რატომ ხდება, რომ უდიდესი ტრადიციებისა და კულტურის მქონე საქართველო ამ ერთი მუკა ხალხისაგან იფოლოგიურად იჯანბნება? რა, ჩვენ მათზე ნაკლები მეცნიერები, ისტორიკოსები და პოლიტიკოსები გვევანან? სიმართლეს რატომ არ ვეუბნებით მსოფლიოს?

ჩვენ ისევე წავაგეთ საინფორმაციო ომი, როგორც წავაგეთ პოლიტიკურად. მასში გადაწყვეტი რელი ითამაშა რუსეთის სახელმწიფო. აფხაზეთში გვებრძოდა რუსეთის რეგულარული ჯარი და ამის საინფორმაციო უსრულებლობა ასრულებდნენ რუსეთის საინფორმაციო საშუალებები. აფხაზეთის ტელევიზიის, რადიოსა და პრესის მეშვეობით მთელი მსოფლიო იღებდა ინფორმაციას, თუ რა ხდებოდა საქართველოში. ისინი ისეთ გადაცემებს აკეთებდნენ, რომლებიც მათ ინტერესებში შედიოდა და იყო ანტიქართული, როდესაც პირველად მომიხდა უცხოეთში წასვლა, მე მოვიკითხე, თუ რა იცინა მათ აფხაზეთის კონფლიქტის შესახებ. ამ მიზნით ვქვე ღონიერების სამეფო ბიბლიოთეკის, აგრეთვე ნიუ-იორკის, ჟენევის და პარიზის ბიბლიოთეკებს. სამწუხაროდ, მაშინ მხოლოდ ის ლიტერატურა მოვიპოვე, რომელიც აფხაზეთის მიერ იყო იქ ჩადებული. ცხადია, ნებისმიერი ფრანგი, ამერიკელი და სხვა, რომელიც მითხოვდა რაიმე ინფორმაციას აფხაზეთის შესახებ, ანტიქართულად განწყობილი რჩებოდა.

აფხაზეთში შეძლების წიგნების, ბროშურების გამოცემა (არა მგინია, რომ მათ საამისო პირიქით მქონდეთ), რომლებშიც წაწერეს გამოგონილი საშინელები და მსოფლიოში გაავრცელეს. მე შორს ვარ მწერლობისაგან, მაგრამ იტყვებოდა გავხდა დამეწერა რამდენიმე წიგნი, გამოცემა უამრავი ბროშურა, რეკა და დოკუმენტური მასალა, რომელიც ვიარგნო სხვადასხვა ენაზე. დღესდღეობით ჩვენი ნაშრომები მსოფლიოს ბიბლიოთეკებში არის ჩადებული, რითაც შეძლების-დაგვარად გავაბათილებთ მანამდე არსებული ინფორმაცია. თუმცა ეს არ არის საკმარისი. საჭიროა თავიანთი სიტყვა თქვან მეცნიერებმა, ისტორიკოსებმა, მწერლებმა, სამხედროებმა. თვითმხილველებმა, მთელმა საქართველომ... რატომღაც აფხაზეთზე არ იქცევა ის სიმართლე, რომელიც უნდა დაიწეროს. დღეს რომ დაიწყო ომი და მოხდეს გაწყვეა,

მე-4 გვ.

მიხეილ ნანუაშვილი:

მე შევარდნაძეზე უკეთეს კანდიდატურას ვერ ვხედავ...

— ბატონო მიხეილ, თქვენ იყავით ლიბერალ-დემოკრატიული პარტიის ლიდერი, რომელიც თავისი შეხედულებებით ოპოზიციაში ედგა მმართველ ხელისუფლებას. მოქალაქეთა კავშირის სიით თქვენმა პარლამენტში მოხვალა, სიმართლე გითხრათ, ძალიან ბევრი განცვიფრებაში მოიყვანა. რითი ახსნით ამას, შეხედულებები შეგცვალათ, თუ სხვა მიზეზით იყო განპირობებული თქვენი ნაბიჯი, მითუმეტეს, ბევრ ახალგაზრდა პოლიტიკოსისგან განსხვავებით, რომელთაც ხშირ შემთხვევაში პოლიტიკური ჯგუფი და გამოცდილება აქვდათ, თქვენ ბევრად გამოცდილი ბრძანდებით.

— ამაზე, სხვათა შორის, ბევრმა მკითხა. ჩვენ მოქალაქეთა კავშირმა საკუთარი ინიციატივით მოგვმართა. იყო ლაპარაკი იმაზე, რომ გარკვეულ სფეროებში და გარკვეულ პრინციპებზე ვითანამშრომლებდით. ამისთანა ინიციატივის უარყოფისათვის მე არავითარი საფუძველი არ მქონდა, მეტიც, ამას სულით და გულით მივესალმებოდი.

ჩვენ, ლიბერალ-დემოკრატებს, სხვა დაჯგუფებებმა და ფრაქციებმაც მოგვმართეს, მაგრამ რადგან ისინი საპრეზიდენტო არჩევნებში შეგარდნაძესთან აპირებდნენ დაპირისპირებას, უარი განვაცხადეთ, მიუხედავად იმისა, რომ ჯერ კიდევ არ ჩანდა არავითარი პერსპექტივა სხვა გაერთიანებაში მონაწილეობის მიღებისა. ეს იყო ჩვენი პოლიტიკური პოზიცია. იგი განსაზღვრული იყო ბათუმური ალიანსის ჩამოყალიბებით. ჯერ კიდევ 1995 წელს, როცა მოქალაქეებმა ბათუმთან ფლირტი დაიწყეს, ვთქვი, რომ ეს ძალიან ცუდად დამთავრდებოდა. ბათუმური ალიანსის ზურგსუკან დგას რუსეთი. ჩემს ხელთ არსებული მონაცემებით, რუსეთმა ამ არჩევნებში უამრავი ფული ჩაყარა. მაგრამ, ეტყობა, იმდენი ჯგუფი აღარ ეყოთ და ეს თანხა ვერ იქნა გამოყენებული. რატომ? როგორც ჩანს, მიუხედავად იმ დიდი და სამართლიანი უკმაყოფილებისა, რომელიც დღეს საზოგადოებაში არსებობს ხელისუფლების მიმართ, ჩვენმა საზოგადოებამ ბათუმური ალიანსის მიმართ პირი შეიკრა და მტერს მწარე მარცხი აგება იმით, რომ მათ მე-5 კოლონას მხარი არ დაუჭირა და პრეზიდენტის პარტიაზე გააკეთა არჩევანი.

ბათუმური ალიანსი თავისთავად არარაობაა. ნამდვილი მტერი, რუსეთის სახით, ზურგსუკანაა. რუსეთი რა, იმითაა უკმაყოფილო, რომ ჩვენს ხელისუფლებაში კორუფცია და ეკონომიკა სავალალო მდგომარეობაშია? არა, ის უკმაყოფილოა ერთადერთი კარგი ტენდენციით, რომელიც ჩვენს ცხოვრებაში იჩინა თავი. ესაა მკვეთრი ორიენტაცია დასავლეთთან დაკავშირებით. მასთან ინტეგრაცია, ორიენტაცია იმაზე, რომ დასავლეთმა საქართველოში მოიღვას ფეხი და, ბოლოს და ბოლოს, ჩათვალოს, რომ საქართველო მისი ორგანული ნაწილია. ჩვენც ამას ვუჭერთ მხარს.

— ბატონო მიხეილ, ქართული პოლიტიკის უბედურებაა, ჩემი აზრით, იმაში მდგომარეობს, რომ საზოგადოებას არა აქვს ფართო არჩევანი, ქართული პოლიტიკა მხოლოდ მოქალაქეების და „აღორძინების“ პოლიტიკად გადაიქცა...

— დიას, საქართველოში არ არსებობს პოლიტიკური სპექტრი. როცა ადამიანს არ გაქვს არჩევანის გაკეთების საშუალება და ხმას აძლევ ერთ-ერთ პარტიას იმიტომ, რომ სხვა უკეთესი არ არსებობს, ეს უბედურებაა. არ არსებობს პარტიებს შორის არჩევანი. კი, არიან პარტიები, მაგრამ მართვის სამსახურისთვის შექმნილი, სათანადოდ ფინანსურ-მატერიალურად უზრუნველყოფილი, აქედან გამომდინარე, ორგანიზაციულად უზრუნველყოფილი და საკუთარი ელექტორატის მქონე პარტიები არ არსებობს. ეს გააკეთა თვითონ ხელისუფლებამ და იმ ოპოზიციამ, რომელიც პარლამენტში ბრძანდებოდა. მათ ყველაფერი იღონეს იმისათვის, რომ პარლამენტს გარეთ დარჩენილი პარტიები დანგრეულიყო. მათ პქონდათ აზრი, რომ ისინი იყვნენ დიდი და ძლიერი პარტიები და დაშლილი პარტიები მათ შეუერთდებოდნენ. ყველაფერი იღონეს იმისათვის, რომ პოლიტიკური სპექტრი არ შექმნილიყო. ბოლოს მოიფიქრეს 7%-იანი ბარიერი, რომლის კატეგორიული წინააღმდეგი ვიყავი. ეს იყო ანტიდემოკრატიული, ნამდვილი სოციალისტური აზროვნების შედეგი. ამან რა შედეგი მოგვცა, კარგად დაგინახეთ. არ უნდა ეწოდებოდა იგი პოლიტიკას, რომელიც ქვეყნისათვის საშიშროა და გავრცედა, რომ კარგია საკუთარი პარტიისათვის.

— საქართველოს მომავალი მხოლოდ ერთ-

თი არჩევნებით არ განისაზღვრება. ოთხი წლის შემდეგ ისევ მოუწევს საზოგადოებას საარჩევნო ყუთებთან მისვლა. ასე, „უსპექტროდ“ ყოფნა კარგ შედეგს ნამდვილად ვერ მოგვცემს. შეიძლება ამითაც არის გამოწვეული ის, რომ მოსახლეობის უმრავლესობა ავინებს მმართველ პარტიას, მაგრამ არჩევანს მაინც მასზე აკეთებს.

— პოლიტიკური ცხოვრება შემოქმედებითი ცხოვრებაა. საზოგადოება დემორალიზებულია, შემოქმედებითი სტიმული დაცემულია. იმიტომ, პოლიტიკურ ცხოვრებას დაეპატრონენ მტაცებლები, რომელთათვის ხელისუფლება სასურველია იმიტომ, რომ უზრუნველყონ თავიანთი ბნელი საქმეები. ქურდები არიან და თავიანთ თავს ბიზნესმენებს უწოდებენ, უნდათ ხელისუფლების მფარველობა, რომ აწარმოონ თავიანთი დანაშაულებრივი ბიზნესი. მათ არავითარი საერთო არა აქვთ არც პოლიტიკასთან და არც ბიზნესთან.

— ძალიან მუქ ფერებში დაგვიხატეთ მდგომარეობა...

— არიან ნორმალური ძალები, მაგრამ მათთვის მატერიალური ბაზა ამ სარბიელზე აღარ არის. მათ იდეალებით უნდა იარსებონ.

— მხოლოდ იდეალებით არსებობა პრაქტიკულად საქმის განხორციელებისთვის დიდ ნაყოფს ვერ იძლევა. თქვენ პარლამენტში მოსვლით საშუალება მოგვცათ გარკვეულწილად გამოხატოთ თქვენი პოლიტიკური შეხედულებები...

— ჩემთვის სასიცოცხლო აუცილებლობას არ წარმოადგენდა პარლამენტში ვყოფილიყავი. იყო ერთი მომენტი — ფედერალიზაციის საკითხი.

— რომელმაც ამ ბოლო დროს ისევ წინა პლანზე წამოიწია...

— მე ამ საკითხთან დაკავშირებით მქონდა პრეზიდენტთან შეხვედრა და ის მანუევრებს, რომ ეს საკითხი ჯერჯერობით გადაწყვეტილი არ არის. ჩვენ, ლიბერალ-დემოკრატებმა, თავის დროზე კონსტიტუციის იმიტომ არ მივეციით ხმა, რომ გაგვერთოთ კონსტიტუციის მიღების პროცესი მონაწილეთა შორის, რათა მეტი ბრძოლის საშუალება გვქონოდა, თუ ფედერალიზაციის საკითხი დაიხმებოდა. ფედერაცია გულისხმობს სახელმწიფოთა გაერთიანებას. ფედერაციის სუბიექტია სახელმწიფო. აშშ-ში ყველა შტატი ცალკე სახელმწიფოა. ახლა წარმოდგინეთ ჩვენს შემთხვევაში რა იქნება — გურიის სახელმწიფო, კახეთის სახელმწიფო და ა.შ. ქართველებში კუთხურობა ისედაც არის და წარმოდგინეთ, ფედერალიზაციის შემდგომ რა მდგომარეობა იქნება. ამისი არავითარი საჭიროება ჩვენს სინამდვილეში არ არსებობს.

— გვიანფორმალური საქართველო დაიშალა ცალკე სამეფო-სამთავროებად, რადგან არ არსებობდა ძლიერი ცენტრალური ხელისუფლება. ხშირ შემთხვევაში, ძლიერი ხელისუფლება ძლიერ პრეზიდენტთან იკავდება. კარს მომდგარ საპრეზიდენტო არჩევნებში შევარდნაძის კანდიდატურა უაღვრესად მარცხდება. რა არის ამის მიზეზი?

— ძალია არ არის. საქართველოში, დაეუშვათ, არსებობს გენიალური პოლიტიკოსი და არსებობენ საშუალო პოლიტიკოსები, რომლებიც პიროვნული თვისებებით არ კმაშავენ. როცა არჩევანი მაქვს, არჩევანს გავაკეთებ საშუალო პოლიტიკოსზე, რომლის მიმართულებაც ჩემთვის მისაღებია. ქვეყანა, რომელიც გენიოსებსა და მამყარებულებს, მისი ბედი ძალიან სატყუარა. ქვეყნის განვითარებისათვის საშუალო პოლიტიკოსების ხელისუფლებაში მოსვლა საკმარისია. ამის მაგალითია ინგლისი.

მოქალაქეთა კავშირში არის ჯგუფი ადამიანებისა, რომელთაც აინტერესებთ ლიბერალ-დემოკრატიული ორიენტაცია. ლიბერალ-დემოკრატიული მსოფლიო შევარდნაძეს პატივს სცემს. თუმცა, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ მისი პოლიტიკის ყველა ასპექტით კმაყოფილია, მაგრამ მან ისტორიის გარდატეხის მომენტში სწორი არჩევანი გააკეთა და ნაბიჯი გადადგა იქითკენ, რომ სოციალისტური ბანაკი — საბჭოთა კავშირი დანგრეულიყო.

მიუხედავად იმისა, რომ რაღაც საკითხებში არ ვეთანხმები შევარდნაძეს, მაინც მხარს დავუჭერ მას, იმიტომ, რომ სხვა უკეთეს კანდიდატს ვერ ვხედავ. ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ყველა შემთხვევაში მხარს დავუჭერდი და ყველაფერში ვეთანხმები მას, არა, უბრალოდ, სხვა გამოსავალს ვერ ვხედავ.

✓ ესაუბრა ამრიტა ჯანაშია

დასავლეთს და აღმოსავლეთს

იკურობის სრულ განადგურებას ნიშნავს და არც ისე ადვილია.

ჟურნალის აზრით, რუსეთის სამხედრო უპირატესობა მყიდვეა.

რუსეთმა უკვე ვერ შეძენა და ვერ აღჭურვა, ავღანეთში დამარცხების შემდეგ, ახლებური საბრძოლო ძალა. კომუნიზმის წასვლის შემდეგ არმიის რეფორმა თითქმის არ განუცდია. ბევრი უმაღლესი ოფიცერი კორუპტირებულია. იარაღი იყიდება. არმია, არსებითად, ცუდად გაწვრთნილია. საერთაშორისო, რომ კერძო ტელევიზიაში უკვე შეიპარა ომის საწინააღმდეგო გამოთქმები, იგივე განაღდა პოლიტიკურ უმაღლეს წრეებშიც.

თუნდაც რუსეთმა განაგრძოს გამარჯვებათა მოპოვება, ნელ-ნელა ცნობიერდება, რომ ომი არც სუფთაა, არც იაფია. რუსები ესვრიან სამოქალაქო ობიექტებს (არტილერიის ჩათვლით). ლტოლვილთა არგაშეების პოლიტიკაზე მათ ხელი მხოლოდ დასავლეთმა აიღო. ბინა. მაგრამ მათი დიდი რაოდენობა ჯერ კიდევ მომწველულია საბრძოლო მოქმედებათა ზონაში. რუსები არტერიისა უმეტეს მათ ბანაკებსაც ქისტეთში, „რათა უჩვენონ, ვინაა აქ ბატონი“.

დაჭრილობათვის ქისტეთში ყოფნა სჯობია ჩქინეთში ყოფნას, სადაც ქირურგები ამპუტაციებს აკეთებენ სანთლის შუქზე და ხშირად უანესთესიოდ. ასრი, რომ რუსეთი ატარებს ჩქინეთს ხალხს გენციოდ, გაგრძელებულია. დასავლეთი ეძებს გზას, თუ რა პოლიტიკა გაატაროს. მას შემდეგ, რაც ფიქროს საგარეო მინისტრმა „გაცივრებული“ რუსი ოფიცრების თანხლებით“ მოიარა ქისტეთი და ცნობილი გახდა, რას შერება რუსეთი, „ფეროპელი დიპლომატები დერფენებში ჩურჩულებენ იმაზე, ხომ არ შეუჩრდეს რუსეთს ევროსაბჭოში (ევროკავშირის ამ შესავალ ორგანიზაციაში) წევრობა“. ლაპარაკი იყო იმაზეც, რომ არ გადაიდოს „რუსეთის საყვარელი საერთაშორისო ფორუმის-ეუთოს“ სამიტი ამის გამო. „განსაკუთრებით მკვეთრი იყო“ ამის თაობაზე გერმანელების პოზიცია.

გატრის თუ არა ეს ყველაფერი და შეცვლის თუ არა პუტინისა და მისი გენერლების პოზიციას, ამაზე უკონალი ეკვს გამოთქვამს. „ყველაზე უფრო საიმედო ომის დასამთავრებლად ის იქნება, რუსეთის ჯარისკაცებსა და ამომრჩევლებსაც რომ შეხედოდათ იმ ტყვილის წილი, რომელიც არსებობს. მაგრამ თუ იმათ ამ ტყვიის გაზიარება დაიწყეს, შესაძლებელია, ჩქინეთში აღარაფერი იყოს დარჩენილი, ვინც მათთან მოლაპარაკებას უნდა ეძებოდა“.

სტრატეგიული საზღვარი (რ) პირდაპირი

15.XI ხელმოწერილი ამერიკულ-ჩინური შეთანხმება მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის შესახებ (WTO) გულისხმობს, რომ მომავალი 7 წლის მანძილზე ჩინეთის საბანკო ტარიფები შემცირდება საშუალოდ 23%-ით; რომ სატელეფონო კომპანიებს მიეცემა უფლება მოიცვან ტელეკომუნიკაციების მომსახურების 49% WTO-ში ჩინეთის შესვლისთანავე, ხოლო 2 წლის შემდეგ — 50%; რომ უცხოელს უფლება მიეცემა კაპიტალის დაბანდობის ინტერნეტის კომპანიებში; რომ მე-

პირდაპირ მომხმარებლისათვის მიყიდვა, აგრეთვე სარემონტო და საექსპლუატაციო მომსახურება. რომ ჩინეთი გააორგნებს უცხოური ფილმების იმპორტს და აიკრძალოს 20 ფილმამდე წლიურად, აგრეთვე ნებას დართავს უცხო ფილმებისა და მუსიკის კომპანიებს მონაწილეობა მიიღონ გაგრძელების შემოსავალში; აშშ ბანკები მოქმედებენ ადგილობრივი ფულით ჩინურ საწარმოებს ჩინეთის WTO-ში გაწევრიანებიდან 2 წლის შემდეგ, და კერძო პირებს — 5 წლის შემდეგ. რომ უცხოური ავტოკომპანიები დისტრიბუციის (გაორგნების), ვაჭრობის და დაფინანსების სრული უფლებით დაიშვებიან ჩინეთში 2006 წლისთვის და არსებული საბაჟო ტარიფები (80-100%) შემცირდება 25%-მდე; რომ სასოფლო-სამეურნეო ნაწარმის ტარიფები ჩამოვა 15%-დან 14,5%-მდე და მოხსნება ყოველგვარი სუბსიდიები მათს ექსპორტზე; რომ უცხო ფირმებს დასვლვის სფეროში მიეცემა საწარმოებში 33%-ით მონაწილეობის უფლება, ხოლო...

რაიან ლან შილი
ორანისპინ პიოუზს

ბრიტანეთის ეს უდიდესი ნავთობკომპანია უკვე შეუთანხმდა ორანის პორტბას ინვესტიციას და მონაწილეობას ორანის ორი ოფშორული (ნაპროსტარე) და რამდენიმე ონშორული (ხმელეთზე მდებარე) საწარმოებზე ზონის გამო ძიებასა და დამუშავებაში. ხელშეკრულება ხელმოწერილია 16.XI. პირველი 800 მლნ დოლარიანი დაბანდება არღვევს აშშ სანქციებს ორანის წინააღმდეგ და ნაწილია უცხო ინვესტორებისათვის ორანის ყურის უფრო და უფრო გახსნის პროცესისა: კუვეიტი იწვევს კომპანიებს შემდგომი და შემდგომი პროექტების განსახილველად და ანალოგიური წინადადებას ამჟამად საუდის არაბეთიც. ამ ვითარებასთან დაკავშირებით ძლიერდება კომპანიების „სეკულარული კონტროლზე“ სანქციების მოხ-

რაკეტების
გზიგა

იაპონურმა კოსმოსურმა რაკეტამ 3-II ტიპისა, რომელიც, გვემით უნდა მოეხსახუროს იაპონურ მონაწილეობას მომავალი საერთაშორისო კოსმოსური სადგურის მუშაობაში, ავარია განიცადა 15.XI.1999. მოავარმა ძრავამ შეწყვიტა მუშაობა გაფრენიდან 8 წუთის შემდეგ. ეს ამ ტიპის რაკეტის მეშვიდე გაფრენა და მეორე ავარიაა. რაკეტის ძრავა თხევად საწვავზე მუშაობს.

რუსეთში რაკეტა „პროტონის“ მეორე ავარია მომხდარია ყაზახსტანში 27.X. ეს ამ ტიპის რაკეტის მეორე ავარიაა, „პროტონი“ მსოფლიოს ერთ-ერთი ყველაზე საიმედო რაკეტაა დღემდე (95% საიმედოობა). იგი რუსეთის კომერციული აეროკოსმოსური პროგრამის იტელია.

თავაზ ნადარეიშვილი:

თუკი აფხაზეთის საკითხში არ გადაიდგა სერიოზული ნაბიჯი, იძულებული ვიქნებით გადავდგა ამ თანამდებობიდან

არაფერს ვაქვს... ვერ დავაფხ-სეთ მეომრის ღვაწლი. ვინც იბრძოდა და დაიღუპა, ის საზოგადოებამ არ იცის. ვინც იბრძოდა, ჭრილობა მიიღო, იმაზე უარესად ცხოვრობს. ვინც გაიქცა და თავი აარი-და საერთო საქმიანობას. ამი-ტომ, თუ ჩვენზე არ შევქმნით ქართველი კაცის, მეომრის,

გმირის კულტს, არაფერი გამოგვივა. ამ მხრივ აფხაზეთმა გაგვისწრეს. მათ გმირის იდეოლოგია შექმნეს. შემიძლება უამრავი ორდენი და მედალი. იქ მებრძოლს პატივს სცემენ... ჩვენ კი ამ ომს უაზრო ომიც კი ვუწოდებთ. მინდა იცოდეთ, მე ასეთ ომში მონაწილეობა არ მიმიღია! მე ვიცდიდი ერთი რამ - დავიბადე და გავიზარდე აფხაზეთში, გაგრაში. ჩემს ქვეყანას მტერი შემოესია და უნდა დამეცვა. რა, ეს უაზრო ომია? სამწუხაროდ, არ არსებობს პროპაგანდა, თუ რა არის და როგორ არის. აი, ამასია ჩვენი უბედურების თავი და თავი.

- ბატონო თავაზ, აფხაზეთის ტერიტორიაზე ისევ გრძელდება კრიმინალების განუკითხავი თარე-ში. არაფერს ვაქვს, რომ წარმოადგენს საიდუმლოს. რომ ზუგდიდში კორუფციის ობიექტად იქცა და სამწუ-ხაროდ, „ბნელ“ საქმეებს ერთად აკეთებენ აფხაზი და ქართველი კრიმინალები. დაფიქსირებულია მრავალი შემთხვევა. რას აკეთებთ აფხაზეთის უშიშ-როება?

- გეტანხმებით. აფხაზეთის ტერიტორიაზე თარეშობენ ბანდიტები, ყაზალები და სხვადასხვა ჯგუფის კრიმინალები. ხდება მრავალი დანაშაული, გვესმის აფეთქებების ხმა და ხდება თავდასხმები. გრძელდება ხალხის კვლა და ტაცება. შემადრწუნებელია ის ფაქტი, რომ აფხაზები ძალიან სწორად გადმოდიან მდინარე ენგურზე და მძევლებად აჰყავთ ქართ-ველები. ჩემი მონაცემებით, მარტო ბოლო თხუთმეტი დღის განმავლობაში არის გატაცებული 45 ავტომანქანა და დაახ-ლოებით 15 ადამიანი. შეინიშნება ნარკობის ნებისა და კონტრაბანდის სახით სხვადასხვა პროდუქტის გატანის ფაქ-ტები. აფხაზეთიდან შემოაქვთ კონტრაბანდული საქონელი - სიგარეტი, ალკოჰოლური სასმელები, საწვავი და სხვ. ვიმეორებ,

ეს ყველაფერი შემოდის აფხაზეთიდან და სამწუხაროდ, ქართველი და აფხაზი კრიმინალები და ოფიციალური პირებიც არიან ჩართული ამ ბინძურ გარიგებაში. სწორედ ამ კრიმი-ნალურ ჯგუფებთან არის დაკავშირებული რამდენიმე დღის წინ გალის ტერიტორიაზე სამი აფხაზის დახოცვა.

ამჟამად მუშაობენ სათანადო სტრუქტურები, ყველაფე-რი კეთდება, რომ გამკაცრდეს რეჟიმი და იმედია, სერიო-ზულ შედეგებს მივაღწევთ.

- საზოგადოებაში ბევრს საუბრობენ საქარ-თველის პარლამენტში აფხაზეთის წარმომადგენლე-ბის უფლებამოსილების გაგრძელების შესახებ. რო-გორ მიგაჩნიათ, რამდენად სწორია მიღებული გა-დაწყვეტილება?

- აფხაზეთის პეკის თავისი წარმომადგენელი, თორმეტი კაცი, რომელიც 1992 წ. იქნა არსებული აფხაზეთში ჩატარე-ბული არჩევნების შედეგად. შემდეგ მათ ორჯერ გაუგრძე-ლათ უფლებამოსილება და დღეს ისინი პარლამენტში არი-ან. ახლა ბევრს ეს აღიზიანებს. პარლამენტში ჩვენ შევე-დით ოთხი კაცი, რომლებმაც მონაწილეობა მივიღეთ აფხა-ზეთის გათავისუფლების პარტიის სახელით ანუ ჩვენ მოვე-დით არჩევნების შედეგად. ოპოზიციური ძალებიდან, აღორ-ძინებიდან პარლამენტში მოხვდა სოხუმელი ჯემალ გამახა-რია. აფხაზეთის საკითხში ჩვენ ერთი აზრი გვაქვს და ვთანამშრომლობთ. ჩვენ ყველაფერს გავაკეთებთ იმისათვის, რომ აფხაზეთის პრობლემა უპირველეს ამოცანად იქცეს პარლამენტში.

- ბატონო თავაზ, თუ არაფერი გაკეთდა და არ გადაიდგა სერიოზული ნაბიჯები (დემონსტრაცია, შე-საფხვნი პარტია დასრულება პარლამენტში თუ დატო-ვებს მას)?

- უნდა გითხრათ, რომ ჩემთვის პარლამენტში ყოფნა არის უდიდესი პასუხისმგებლობა. გულახდილად გეტყვით, ეს არის უმაღლური, მძიმე სამსახური და არავითარი სურვი-ლი არა მაქვს აქ საქმიანობისათვის. ვინმემ შეიძლება ამას „თბილი“ სკამი უწოდოს, მაგრამ დამოუკრეთ, ჩემთვის ყე-ლაფერი „ცივია“. ჩვენ ვცხოვრობთ გაჭირვებული ცხოვრე-ბით. არაფერს არ ულხინს და არ შეიძლება, რომ ყოველი საქმიანობა დაკავშირებული იყოს იმ უბედურებასთან, რომელ-ლიც შენს ქვეყანაში მცხოვრებებს. მე არაფერს ვაქვს და წასვლის სურვილი, მაგრამ ვერ მოხერხდა.

მიმასწია, რომ აფხაზეთის დაბრუნება მხოლოდ ძალის-მიერით მეთოდით არის შესაძლებელი. სხვაგვარად ყველა

შევიდობიან მოლაპარაკებას დროის დაკარგვად ვფასებ. თუ-კი აფხაზეთის საკითხში არ გადაიდგა სერიოზული ნაბიჯი, იძულებული ვიქნებით გადავდგა ამ თანამდებობიდან. აფხაზეთი ჩემთვის ყველა-ფერია და მის-გან შორს მე ვერასოდეს წა-ვალ. როცა ქვეყანა საბო-ლოლოდ დარწმუნდება, რომ ძალის გამოყენების გარდა არაფე-რი შეუძლია. მე

როგორც როგორც ჯარისკაცი, პირველ ეშელონებში და პირ-ველ რიგებში ვიქნები. აქ ვიჯდები და ჩემი პოზიცია არ იყოს გასიარებული, არავითარი სურვილი არა მაქვს, ვიმუშაო.

- რამდენიმე დღეში აფხაზეთის გათავისუფლე-ბის პარტიის ყრილობა ჩატარდება. რას ისახავს იგი მიზანად?

- ჩვენ პარტია შევქმენით წინასაარჩევნოდ რამდენიმე თვით ადრე და პარტიის სახელწოდებიდანაც გამომდინარე, ბევრმა აღიანიშნა მოსურვა მასში გაწევრიანება. ყველა რაიონში გვაქვს საქალაქო და რაიონული ორგანიზაციები. ჩვენს პარ-ტიაში შევიდნენ არა მარტო დევნილები, არამედ ადგილობ-რივი მოსახლეობაც. სრულმა შემადგენლობამ 60000 მიაღ-წია. გადაწყვეტილად მოგახდინეთ წმენდა და დაგეგვით მს-ოლოდ ის ადამიანები, რომლებიც იწიარებენ ჩემს შეხედუ-ლებებს. ამიტომ პარტიის ყრილობა მიზნად ისახავს საორგა-ნიზაციო საკითხებს და ამ ვითარებიდან, ამ უშედეგო მოლა-პარაკებებიდან გამომდინარე, თავისი პროგრამის კიდევ უფრო გადახალისებასა და დახვეწას, რომ გარკვეულად ამ პარტიამ და მისმა საქმიანობამ შექმნას სათანადო პირობები აფხაზე-თის პრობლემის მოგვარებაში. აქვე დავძენ, რომ აფხაზეთის გათავისუფლების პარტია გახდა საპარლამენტო პარტია და პარლამენტის სხდომებზე ბევრ ისეთ საკითხს შევიტანო, რომელიც დააჩქარებს აფხაზეთის კონფლიქტის დარეგული-რებას.

- წარმატებებს გისურვებთ.

- გმადლობთ.

მესაშურა მარტო, ჩიტაი.

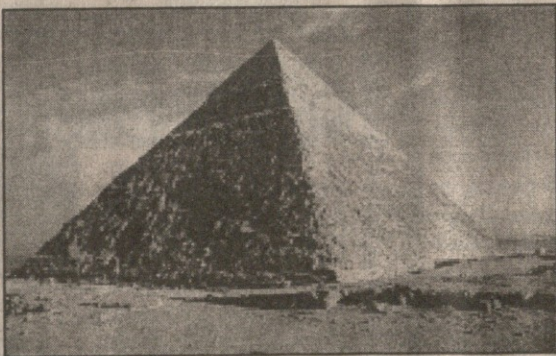
ლეონარდო ძალაბი

ჩვ. წ. აღ-მდე 1580-1314 წწ. ეგვიპტე უძლიერესი სახელმწიფო იყო. XVIII დინასტიის ფარაონების მმართველობის დროს მისმა სიძლიერემ ზენიტს მიაღ-წია. მისი საზღვრები ჩრდილოეთით სომხეთის მთიანეთს აღწევდა. მის საზღვრებში შედიოდა პალესტინა, ლი-ბანი, სირია და სუდანის ნაწილიც კი. იწყებოდა ეგვიპტის „ოქროს ხანა“

XVIII დინასტიის რიგით მეორე ფარაონის ამენ-ოტეპ I-ის ზეობა ხანგრძლივი და ბედნიერი იყო. მა-გრამ მის შემდგომ თავი იჩინა მემკვი-დრეობის პრობ-ლემა, რომელიც სამი თაობა გაგრ-ძელდა.

კ ა ნ ო ნ ი ე რ მემკვიდრეობად ითვ-ლებოდნენ მხოლოდ სამეფო გვარის წარმომადგენლები, რომლებიც დედის და მამის ხაზით წინა ფარაონების ნათესავები უნდა ყოფილიყვნენ. ამენ-ოტეპ I-ს კანონიერი ქორწინებიდან მხოლოდ ქალიშ-ვილები ჰყავდა. ერთადერთი ვაჟი - თუთმოსი, მას ხარჭისგან ჰყავდა. კანონიერი უფლებები რომ ჰქონო-და ხელისუფლებაზე, თუთმოსი იძულებული იყო ცო-ლად შეერთო ნახევარდა იახმესი. მაგრამ ბედის ირონიით ეს სიტუაცია შეძლო თაობაზეც ზუსტად განმეორდა: თუთმოსი I-ს ჰყავდა ორი ქალიშვილი კანონიერი ქორწინებიდან, ერთადერთი ვაჟი, ისიც სახელად თუთმოსი, ხარჭისგან ჰყავდა. თუთმოსიც იძულებული იყო თავისი ნახევარდა - ხატშესუტი - მოეყვანა ცოლად.

ბედის ბოროტადი კი თავისებურად ბრუნდა. თუ-თმოსი II-ს და ხატშესუტსაც ორი ქალიშვილი (!) შეეძინათ და შემდგომი ფარაონი - თუთმოსი III,

ქალი - ფარაონი

რომელსაც ჩვენი დროის მეცნიერებმა „ძველი დროის ნაპოლეონი“ უწოდეს, ისევ არაკანონიერი ქორწინების ნაყოფი იყო.

ასეთი ფატალური მოვლენები უძლიერესი წინ ისტო-რიაში პირველი და ერთადერთი ფარაო-ნი-ქალის გამოვლას.

შეგახსენებთ, რომ ხატშესუტი თუთ-მოსი I-ის ქალიშვილია, მეუღლე (ამავე დროს მამიდა) თუთმოსი II-ისა, სიდიდრი (ამავე დროს - დეიდა) თუთმოსი III-ისა. თუთმოსი III იძულებული იყო ცოლად შეერთო ხატშესუტის ქალიშვილი! მკითხ-ველი შეიძლება დაიბნეს კიდევაც. მა-გრამ, მოდით, მიგვეთხრო ისტორიის მსვ-ლელობას.

ხატშესუტი ადრე დაქორწინდა და გახ-და რეგენტი შვიდი წლის გერის და შემდგომში სიძის - თუთმოსი III-ისა. ამ გარემოებამ ის ერთ-პიროვნული მმართველი გახადა.

დეირელ-ბახრის ტაძარში, რომელიც თებეს ახლო მდებარეობდა, შემონახულია კედლის წარწერები, რომელიც გვამცნობს, თუ როგორ მიმდინარეობდა ხატშესუტის კურთხევა პელიოპოლისში, სადაც ფარ-აონებს საზეიმოდ აკურთხებდნენ ზემო და ქვემო ეგვიპ-ტის მმართველებად.

ხალხი ხატშესუტის ფეხებზე მიწას კოცნიდა, ზეიმობდა. დედოფალ-ფარაონმა მიიღო ეგვიპტის მმრ-ძანებლის სრული ტიტული, თავის სახელს მდებრო-ბითი სქესის დაბოლოება მოაშორა, მამაკაცის ტანსაც-მელი ჩაიცვა და ხელოვნური წვერი გაიკეთა. ის გახდა ამონ-რას ქალიშვილი. ასე დაიწყო ხატშესუ-ტის 20 წლიანი მმართველობა.

თავისი დიდების შესანარჩუნებლად და ძალაუ-ფლების განსამტკიცებლად დედოფალმა შემოიკრიბა თავისი დროის გამოჩენილი ადამიანები. ერთ-ერთი იყო ხაჟუნენი, უდიდესი მშენებელი, ქურუმთა გვარის წარმომადგენელი, რომელიც ამონის უმაღლეს ქურუ-მად და ამასთანავე, მთავარ არქიტექტორად დაინიშნა.

ხატშესუტმა შეწყვიტა დაპყრობითი პოლიტიკა და აქტიურად გადავიდა ლოცვატეხთა ექსპლუატაციაზე. რომელმაც შემდგომში განაპირობა მთელს ქვეყანაში გრანდიოზული მშენებლობების დაწყება.

ვინც ძველი ეგვიპტის რელიგიას და იდეოლო-გიას ცუდად იცნობს, მას შეიძლება გაუკვირდეს, რომ ფარაონმა ქალმა პირველ რიგში დეირელ-ბახრში თავისი აკლდამის მშენებლობა დაიწყო. ფარაონები დიდ ყურადღებას აქცევდნენ საკუთარი სამარხების მშენებლობას, რადგან ეგვიპტური რელიგიის მიხედ-ვით, მათ საიქიოშიც უნდა გაგრძელებინათ ცხოვრე-ბა. ამან გამოიწვია ეგვიპტის უდიდესი პირამიდების მშენებლობა, რომელიც კოლოსალურ მატერიალურ ხარჯებს მოითხოვდა.

ხაჟუნენმა ვერ გაუძლო ასეთ მასშტაბურ სამ-უშაოს და მალე გარდაიცვალა. ამ პერიოდიდან იწყება გენიალური არქიტექტორის სენმუტის კარიერა, რომელიც წლების განმავლობაში დედოფლის პირ-ველ ფავორიტად ითვლებოდა. მან დაამთავრა დეირ-ელ-ბახრის ტაძრის მშენებლობა, რომელიც ინტელექ-ტუალური და ფიზიკური შრომით ყველაზე დიდი პირამიდების მშენებლობასაც აღემატება. შესასვლე-ლი კარებიდან მთავარ სალოცავამდე მანძილი 240 მეტრი იყო, შიგნითა ეზოს სიგანე - 100 მეტრი. ამ ნაგებობის ძირითადი კონსტრუქციის სიმაღლე 15 მეტრს აღემატებოდა. ტაძრის პქონდა ხეივანი, რომლის სი-გრძე დაახლოებით 1 კმ იყო. ტაძრის ეზოში და ტაძრის წინ 120-მდე გრანდიოზული სფინქსის ქან-დაკება იყო აღმართული. თვით ტაძარში კი 200-ზე

აქა ამბავი ლევან მისტერ-მჯერასი

მკითხველისათვის რომ ყველაფერი თავიდანვე იყოს ნათელი, მოგვიწევს რამდენიმე ფრაგმენტის მოხმობა ორი დამოუკიდებელი გაზეთის ფურცლებზე გამოქვეყნებული ინტერვიუებიდან.

ბექა ქურსული (ჟურნალისტი):

- დანტე პატიმართა საყვარელი პოეტი, ბრძანეთ. ვინ არიან თქვენი საყვარელი ქართველი მწერლები?

ლევან ბერძენიშვილი (საჯარო ბიბლიოთეკის დირექტორი):

- ვაჟა-ფშაველა, რუსთაველი... ბექა ქურსული:

- ჯერ ვაჟა-ფშაველა, მერე რუსთაველი?

- ლევან ბერძენიშვილი:

- მე თუ ასე მიმაჩნია... კი, ვაჟა-ფშაველა, რუსთაველი, გალაკტიონი, ბარათაშვილი, გურამიშვილი. ვიცი, ახლა ქურს ამიწვევენ, რადგან ისევ გამოძრია ილია ჭავჭავაძე, მაგრამ ილია ჭავჭავაძეს - ასეთ ქართველ მწერალს მე არ ვიცნობ..

„კაცი, რომელსაც სჯერა“, „დილის გაზეთი“, 2000წ. 21 იანვარი.

ლევან ბერძენიშვილი: ილიამ, მართალია, ქართველი ხალხი გამოადვიდა, მაგრამ არ მომწონს ბუღბუღი როგორ ყეფდა. ისე, სიმართლე გითხრათ, არც აკაკი წერეთელი მომწონს.

ეთერ ბალაძე (ჟურნალისტი): რატომ?

ლევან ბერძენიშვილი: იმიტომ, რომ აკაკი ძალიან მსუბუქი და ზედაპირულია; გაზეთი „ახალი თაობა“.

ლევან ბერძენიშვილი: ილია ჭავჭავაძის ყველაზე დიდი დამსახურება ქართველი ერის წინაშე, ის, რომ ბანკი შექმნა. მისი მწერლობა მეორე ადგილზეა.

ტელეკომპანია „რუსთავი-2“, კურიერი, 27 იანვარი.

ერის უგვირგვინო მეფემ, დიდმა ილიამ რომ ქართველ თავადაზნაურთა ადგილ-მამულების გადარჩენის მიზნით ბანკი დააარსა, წმინდა პრაგმატული აქტი გახლდათ, მაგრამ, დღეს, რაოდენ დანისლული გონება უნდა ჰქონდეს კაცს, თუნდაც ეროვნული ბიბლიოთეკის დირექტორს, რომ ეს დიდაც მნიშვნელოვანი, მაგრამ მაინც ერთჯერადი „პანაცეა“ უფრო მაღლა დააყენოს, ვიდრე ერის თვითგამორკვევის იდეა, ვიდრე ეროვნული თვითშეგნების გაღვივების იდეა, ვიდრე ეროვნული გამოვლენილი „მგზავრის წერილებში“ („ჩვენი თავი ჩვენადვე გვეყუდნეს“), „პოეტში“ („მეცა მნიშვნავს და ერი მზრდის“), უსათაუროში („ჩემო კარგო ქვეყანავ, რაზედ მოგიყვინია?“), ისევ უსათაუროში („მას აქეთ რაკი შენდამი ვცან მე სიყვარული“), „ბაზალეთის ტბაში“ („ბაზალეთის ტბის ძირას...“), „გაზაფხულში“ („მამულო საყვარელო, შენ როსდა აყვავდები?“), კვლავ უსათაუროში („დმერთო, დმერთო! ეს ხმა ტკბილი გამაგონე ჩემს მამულში“) სხვათაშორის, იყო დრო, როცა ამ ლექსს სოციალური ჩაგვრის თემაზე დაწერილ ნაწარმოებად გვაჩვენებდნენ სკოლაში; არადა, რაღა თქმა უნდა, ეროვნული დამოუკიდებლობის იდეას ეხმადება. საგულისხმოა, რომ იგი რუსეთის ქალაქ პავლოვსკში დაუწერია პოეტს; ან ისეთი უძლიერესი პუბლიცისტური წერილები (მარტო „ქებათა ღაღადი“ რად ღირს!), რომელშიც მაღლიანი მწერლის ხელი სასწაულებრივ ზეგავლენას ახდენს ადამიანის ფსიქიკაზე, დიდი, უდიდესი წარსული დიდების მქონე, მაგრამ იმ დროისათვის მთლად დაბეჭდვებული და ცნობიერებალი და ცნობიერებალი მორღვეული ქართველის სულსა და გულზე.

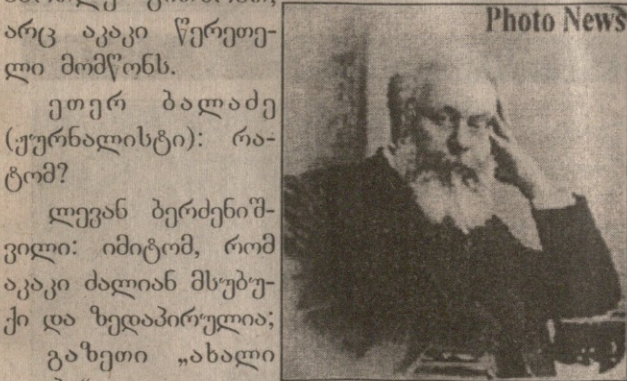

Photo News

მხოლოდ უბადრუკი ჭკუა-გონებისა და მხატვრული აზროვნებისაგან ცხრა მთას იქით მდგარი კაცის ტვინს შეუძლია ამტკიცოს, რომ „კაცია-ადამიანი?!“, „ოთარაანთ ქვრივი“, „აწრდილი“, „განდევილი“, „სარჩობელაზედ“, „კაკო ყაჩაღი“, იმდენად უსუსური ნაწარმოებებია, რომ მის ავტორზე განაცხადოს - ასეთ ქართველ მწერალს არ ვიცნობ!

მხოლოდ უჯილაგო და ბარემ ასეც ვთქვათ, უსამშობლო ნიჰილისტს შეუძლია თქვას, რომ ილია მართალს წიამურთან ტყვია იმიტომ ესროლეს საქართველოს მტრის - რუსეთის წიაღში ნაშობი და ნაწრთობი სოციალ-დემოკრატის დაკვეთით ჩვენმავე ვაი-თანამემამულეებმა, რომ ჭავჭავაძის საბანკო პოლიტიკით დამფრთხალმა იმპერიამ საკუთარი ბაზრის დაკარგვის საშიშროება იგრძნო და არა

იმიტომ, რომ ბოლოს და ბოლოს, გამოჩნდნენ ქართველი ერის მამები: ილია, აკაკი, ვაჟა, ყაზბეგი, რომელთაც 200-წლიანი საღათას ძილიდან ერის გამოფხიზლება ითავებს, რომლებიც შთააგონებდნენ ქართველს, რომ უნდა დავიბრუნოთ ხანა, როცა „ჩვენი თავი ჩვენადვე გვეყუდნეს!“

ან რა ხუნავი უნდა შეგეყაროს ამნაირი კაცს, რამ უნდა აგაცერცეცოს, აგაცანცაროს და აგაცუნდრუკოს, რომ უკვლავი „განთიადის“ ავტორს ზერელე პოეტი უწოდოს! „განთიადი“ ხომ ღვთის კარნახითაა შექმნილი! იგი ღვთაებრივია და არა - მოკვდავის ლექსი. „განთიადი“ ევფონიითაც სჭარბობს ასევე გენიალური რუსი პოეტის „ია პომინუ ჩუდნოე მგნოვენიეს“ და, რაღა თქმა უნდა, იდეურადაც! პუშკინის ალტაცების ობიექტი, გასწიე - გამოსწიე, ქალია! აკაკის ლოცვის საგანი - სამშობლო, რომელსაც დღევანდელი მისი ვაი-შთამომავალი უსირცხვილოდ ყიდის ოკეანის გადაღმელი მასონისტების, გინდაც - კოსმოპოლიტების „მწვანეებზე“..

თანაც, მართლაცდა ჩვენი სათაყვანებელი, გენიოსი პოეტის, - გალაკტიონის ტანჯულ სულს საიქიოშიც ურცხვად აფორიაქებს იმით, რომ აკაკიზე მაღლა აყენებს!

საოცარია პირდაპირ, ამ ჩვენს ლევან მისტერ-მჯერასს, თუ არ წაუკითხავს, არც არაფერი სმენია აკაკისთან გალაკტიონის დამოკიდებულების შესახებ?

(„აქ ჩემს ახლო მოხუცის ლანდს სძინავს მეფურ ძილით“). თუკი გალაკტიონი აღმერთებდა აკაკის და თავის უდიდეს მასწავლებლად მიიჩნდა, ამას რაღამ უქცია მხარი, რომ ერთი მხრივ, გალაკტიონის გემოვნებას აბიაბრუებს, მეორე მხრივ კი - აკაკიზე მაღლა აყენებს, საინტერესოა, საერთოდ თუ გააჩნია ლოგიკური აზროვნების უნარი?

ბოლოს კი, კიდევ ერთხელ უნდა აღინიშნოს წინაპართა ჩვენთა სიბრძნე: გიჟი მიუშვი ნებასა, ის შეეყრება სნებასაო!.. მიუშვეს და მიუშვეს (პარლამენტმა, ტელევიზიის პირველმა, სამთავრობო არხ-

მა) ნებას ლევან მისტერ-მჯერასს და ამანაც არ დააყოვნა - მაღა ჭამაში მოდისო და ქართველთა ბიბლიასაც არ წაუპოტინა ხელი! დიას, „ვეფხისტყაოსანი“ და მისი ავტორი შერყვნა და დაგესლა, მაგრამ ისევ იაღლიში მოუვიდა: ზემოთ თუ გალაკტიონი დააჯახა აკაკის, ახლა ბუმბერაზ ვაჟას წაეთითლიბაზა და... რუსთაველის წინ გადასვა! რა ვქნა, მე ასე მიმაჩნიაო!.. იცის და...

რუსთაველს რა უჭირს, მაგრამ, მართლაც ვაი შენ, საბრალო ქართული საზოგადოება, ასე რამ დაგაჩაჩანაკა, რომ მზისით, დღისით, ასეთ მკრეხელობას გუღდამშვიდებით ხელები!..

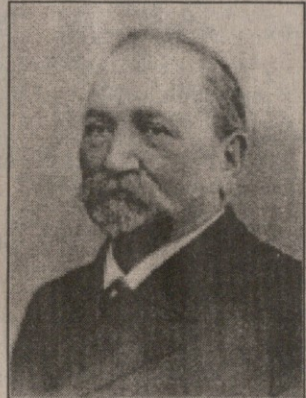
ისე, კაცმა რომ თქვას, ბერძენიშვილი მისტერ-მჯერასს ეს უქმები გამოხდომა უპრეცედენტო როდია! ლიტერატურაში ჩახედულ (გინდაც, ჩვენს საბჭოური ხანის ისტორიაში!) ადამიანებს ესსომებათ ან გაგვონებათ „გამოჩენილი ქართველი საბჭოთა პარტიული და სახელმწიფო მოღვაწის“ ფილიპე მახარაძის ნაცოდ-ვილარი - ლიტერატურულ-კრიტიკული წერილი რუსთაველსა და მის პოემაზე. პირდაპირ ტყავი გააძრო ფილიპე ბატონმა შოთას: რას ჰგავს ეს, რატომ არც ერთი პერსონაჟი არ დაგიხატავს მუშურ-გლეხური წრიდანო!..

ანტონ პრაძე

P.S. ასე ყოფილა ათადან და ბაბადან. ახლაც ასეა. ისტორიას მართლა „ნაყვარება“ განმეორებანი. რაც 20-იან წლებში საზოგადოებრივი ფორმაციის შეცვლას მოჰყვა, ახლაც იგივე გეჭირს: დღესაც წივის, კივის, ღმუის ქართული ესტრადო! ინტიმური სცენების ნატურალისტური ჩვენებითაა დაკავებული ცისფერი ეკრანი! დედის (ხშირად საკუთარის!), დის, დედის, რძლის, მამიდის, ცოლის, საცოლის უშვერი სიტყვებით შეგინებას უკავია ძირითადი ადგილი უახლესი ქართული ე.წ. „ავანგარდული“ ახალგაზრდული პროზის ნიმუშებში! მაგრამ ისეც მამა-

ჩემს ცხონება, რავარც მალე გამოიდაროს, გადაიწმინდოს და ისევ აკიაფდეს ცის კაბადონზე ელვარე ვარსკვლავები!

ა.ე.

ინტერპოლი ფრიდონ ინჯიას

ადგილსამყოფელს აჭვოს ქვეშ აყენებს

უახლოეს წარსულში ჩვენს ქვეყანასა და უცხოეთს შორის არ არსებობდა ფართო კავშირები, შედეგად საზღვარგარეთის ქვეყნებში საქართველოს მოქალაქეების მიერ ჩადენილ დანაშაულებებზეც ცოტას საუბრობდნენ. დღეს, როცა ცივილური მსოფლიოს ნაწილი გახდით, სიტუაცია რადიკალურად შეიცვალა - დამნაშავეთა ასპარეზი საკმარისზე მეტად გაიზარდა და პრობლემამ უფრო მწვავედ იჩინა თავი. ამ საქმიანობას შეძლებისდაგვარად ემსახურება საერთაშორისო ორგანიზაცია ინტერპოლი (აღნიშნული ორგანიზაციის შექმნის ისტორიასა და ფუნქციებზე დაწვრილებით ვუყრდით გაზეთ „საქართველოს“ წინა ნომერში), რომელიც აადგილებს ძებნილის დროულ დაკავებას.

- ჩვენს ხელთ არსებული ტექნიკური საშუალებებით წამებში ვუკავშირდებით მსოფლიოს ნებისმიერ ქვეყანას. - აღნიშნა ინტერპოლის ეროვნული ცენტრალური ბიუროს თავჯდომარის მოადგილემ, პოლიციის კაპიტანმა, ბილა მავაპარიანმა.

- რაც შეეხება პრობლემას, რომელიც ამ ეტაპზე ოპერატიულ მუშაობაში ხელს გვიშლის, არის სამართლებრივი ბაზის უქონლობა საზღვარგარეთის ქვეყნებთან. ეს არ არის მხოლოდ ინტერპოლის პრობლემა. თუ არ არსებობს ხელშეკრულებები და კონვენციები, ჩვენ ვერ განვახორციელებთ დასმულ ამოცანებს. ვინაიდან, როცა დგება საკითხი კონკრეტული პირის გადმოცემაზე, უცხოელი კოლეგები ევროპის გაერთიანების წევრი ქვეყნებიდან მოითხოვენ ხელშეკრულებებს, რომლის საფუძველზე ხდება დამნაშავის გადაცემა ერთი სახელმწიფოს მიერ მეორისათვის.

- საქართველოს რომელ ქვეყნებთან აქვს ამ სახის ხელშეკრულებები დადებული?

- ხელშეკრულებები დადებული გვაქვს ძირითადად თურქეთთან და დსთ-ს ქვეყნებთან და შესაბამისად, მათთან ურთიერთობა ხდება უპრობლემოდ.

- ეს ნიშნავს იმას, რომ დღეს ჩვენ შეგვიძლია ძებნა განვახორციელოთ მხოლოდ ამ ქვეყნებში?

- არა. მთლად ასე არ არის. ძებნა შეგვიძლია ვაწარმოოთ 177 ქვეყანაში ე.ი. ყველა იმ სახელმწიფოში, რომელიც ინტერპოლის წევრია. გვქონია შემთხვევები, როცა რომელიმე ქვეყანა გამოიჩინა კეთილ ნებას და დაკავებულ დამნაშავეს გადმოგვცემს, მაგრამ ეს ხდება იშვიათად. ჩვენ რამდენიმე ძებნილის

ადგილსამყოფელი დადგენილი გვაქვს, მაგრამ ზე-

მოთ აღნიშნული ხელშეკრულებების არარსებობის გამო გვიხდება ძალიან დიდი სამუშაოების ჩატარება საქართველოში მათი ექსტრადიციისათვის.

განსაკუთრებით გვიჭირს ურთიერთობა ევროპის მოწინავე ქვეყნებთან, ვინაიდან იქ კანონების მკაცრი დაცვაა საჭირო.

- ბ-ნო გელა,

გადავიდეთ კონკრეტულ ფაქტებზე. საზოგადოებაში ინტერპოლის ხსენება, უპირველესად, იგორ გიორგაძის პერსონასთან ასოცირდება. ჟურნალისტები მასთან სატელეფონო საუბრებსაც კი იწერენ, ინტერპოლმა კი მისი ადგილსამყოფელი ჯერჯერობით ვერ (!) დაადგინა. რა ხდება?

- ინტერპოლს აკისრია კონკრეტული მოვალეობა. ჩვენ არავის ფუნქციებში არ ვერევი, მათ შორის არც ჟურნალისტებისა. რატომ ვერ ხერხდება მისი დაკავება? მინდა დავაკონკრეტო. ყველ ვინმეს წარმოუდგენია, რომ ინტერპოლის თანამშრომელი მას ქუჩა-ქუჩა უნდა დაეძებდეს. ისევე, როგორც ნებისმიერ ქვეყანაში, ჩვენთანაც ინტერპოლი ინფორმაციას ძებნილების შესახებ აწვდის სასაზღვრო დაცვას და შინაგან საქმეთა სამინისტროს. თუ ძებნილის მიერ მოხდება ამა თუ იმ სახელმწიფოს გადაკვეთა იმ საპასპორტო მონაცემებით, რომელიც გავაჩნია, მოხდება მისი დაკავება.

იგორ გიორგაძეს, როგორც ჩანს, აქვს არა ის საპასპორტო მონაცემები, რომელიც ჩვენს ხელთაა, არამედ განსხვავებული. სწორედ ამ მიზეზის გამო დღემდე ვერ ხერხდება მისი მოძიება. მაგრამ ასე არ გაგრძელდება და ადრე თუ გვიან აუცილებლად დაგვადგენთ მის ადგილმდებარეობას.

- რაც შეეხება ფრიდონ ინჯიას საქმეს, მრავალჯერ გაიჟღერა, რომ თითქმის მას ეძებს ინტერპოლი...

- დროული კითხვაა და მინდა საზოგადოება გა-
ვარკვიო. გენერალური პროკურატურიდან ჩვენთან შე-
მოვიდა წერილი, რომლის თანახმად უნდა დაგვედგინა
ინჯიას ადგილსამყოფელი, მოძიების შემთხვევაში
კი უნდა გავგეგმარება, რომ აუცილებელია მისი გა-
მოცხადება გენერალურ პროკურატურაში მოწმის სა-
ხით. მასზე უკვე, როგორც ცნობილია, გაცემულია
სანქცია. ამის შესახებ ჩვენთან არანაირი ინფორმაცია
არ შემოსულა. თუ მოგვივა სანქცია ინჯიას დაკვე-
ბის მოთხოვნით, შესაბამისად, ინტერპოლი ჩაერთობა
ძებნაში, მითუმეტეს, საჭიროა მასალები გენერალური
პროკურატურიდან. ფაქტია, რომ ჩვენ ვცდილობდით
დაგვედგინა მისი ადგილსამყოფელი, მოვიძიეთ საგა-
რაულოდ მითითებულ ქვეყნებში, მაგრამ ძებნილის
არსებობა ამ სახელმწიფოებში არ დაფიქსირდა. ჩვენს
ხელთ არსებული ინფორმაციით ინჯიას არ გადაუკვე-
თავს საფრანგეთის საზღვარი და ამიტომ, ძნელია
იმის მტკიცება, სტრასბურგში ის, თუ სხვა კონკრე-
ტულ ტერიტორიაზე.

- განსაკუთრებით საშიშ პიროვნებებზე რას
გვეტყობდით? ამჟამად, ასეთი კატეგორიის ხალ-
ხი თუ არის ინტერპოლში აღრიცხული?

- არცერთ დამნაშავეს რაღაც „პრივილეგიებს“
არ ვანიჭებთ. დამნაშავე - დამნაშავე და ყველამ
უნდა აგოს პასუხი. ჩვენთან შემოსულ ინფორმაციაში
არ არის მითითებული, ძებნილი განსაკუთრებით სა-
შიშ პიროვნებაა თუ არა. ინტერპოლი ეძებს უბრა-
ლოდ პიროვნებას.

- ცნობილია, რომ ინტერპოლის ფუნქციაში
შედის არა მარტო ადამიანების, არამედ და-
კარგული ფაქეულობების, თუნდაც ეროვნული
განძის ძებნა. ასეთი ხასიათის განცხადებებით
თუ მოგმართავენ?

- ადრე, როცა ჩამოყალიბების სტადიაში ვიყავით,
უმნიშვნელო საქმეებს ვიძიებდით. ბოლო პერიოდში
კი ჩვენთან ასეთი თხოვნით არცერთ სამართალდამ-
ცავ ორგანოს ან კონკრეტულ პირს არ მოუმართავს.
ფაქტიურად, არანაირ ეროვნულ განძზე არ გვიწევს
მუშაობა. ალბათ, ამ სახის პრობლემებს უჩვენოდაც
კარგად ართმევენ თავს.

✓ მსაშპრა ირმა შრამხაშვილი

ლეონდარული ქალები

შე-4 გვერდიდან

მეტი სკულპტურა იყო, მათ შორის 22 სფინქსის, 68
ქანდაკება კი მჯდომარე და მუხლზე დაჩოქილ ხატ-
შეპსუტს გამოსახავდა.

გასაკვირი არაა, რომ ასეთი არქიტექტურული
სახსრულის შემომქმედი დედოფლის მიერ განებივრე-
ბული იყო. ხატშეპსუტის და სენშუტის ინტიმური
ურთიერთობი მხოლოდ ჩვენს დროში იქნა ცნობილი.
დედოფლის სამარხის ახლოს არქეოლოგებმა იპოვეს
სენშუტის აკლდამა, რომელიც თავისი დიდებულებით
ბევრად არ ჩამოუვარდება დედოფლისას. ეტყობა, მას
დიდი სურვილი ჰქონდა სიკვდილის შემდგომაც თავისი
საყვარელი ადამიანის ახლოს ყოფილიყო. ეგვიპტეში
არსებული რელიგიური და კოლიტიკური წარმოდ-
გებით კი ეგვიპტის ფარაონები ცხოვრებაში ცოცხა-
ლი ღმერთები იყვნენ. სენშუტს, უბრალო მოსამართ-
ლის შვილს, არავითარი უფლება არ ჰქონდა იმქვე-
ნად დედოფლის ახლოს ყოფილიყო. იგი განთავისუ-
ფლეს ყველა თანამდებობიდან.

მიუხედავად ასეთი დიდი დარტყმისა ქურუმების
მხრიდან, დედოფალ-ფარაონს არ შეუწყვეტია აღმ-
შენებლობითი სამუშაოები. მან მხატვრებს მოახატვი-
ნა ტაძრის კედლები, რომელსაც აღფრთოვანებაში
მოჰყავს მხახველი.

რელიგიის ისტორია არაერთ მაგალითს იცნობს,
როდესაც მიწიერ ქალებს ინტიმური ურთიერთობა
ჰქონდათ ღმერთებთან და ყოველთვის ამ ურთიერთ-
ობის შემდგომ დაბადებული ვაჟები ან დიდი გმირები
და მეფეები ხდებოდნენ, ან - ახალი რელიგიის

ქალთა - ფარაონი

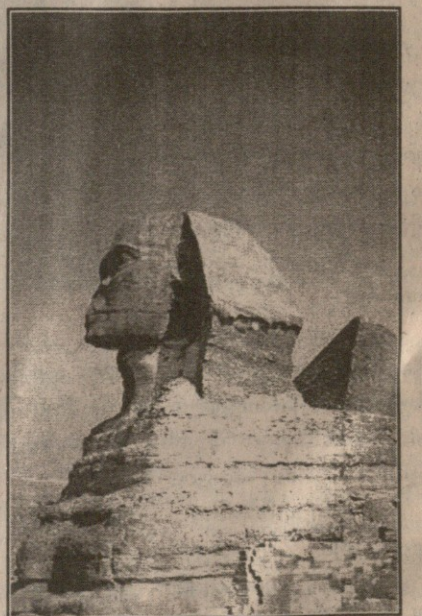
ფუძემდებლები.

დღირ-ელ-ბახრის კედლებზე გამოსახულ რელიეფ-
ებზე ხატშეპსუტიც ასეთი ურთიერთობის შედეგად
დაბადებული ქალია. ეს ფაქტი უნიკალურია იმით,
რომ ის ისტორიაში პირველი ღვთისმშობილი ქალია.

ხატშეპსუტმა მოაწყო დიდი ექსპედიცია აფრიკის
განაპირა ქვეყნებში. მაშინ დაიბადა იდეა ხმელთაშუა
ზღვისა და წითელი ზღვის არხით შეერთებისა.

მაგრამ ყველაფერს აქვს საზღვარი. ხატშეპსუტის
მმართველობაც დასასრულს მიუახლოვდა. ქალის ყოფნა
ხელისუფლების სათავეში დიდხანს ვერ გასტანდა.
მას არ შეეძლო მონაწილეობა მიეღო საომარ მო-
ქმედებებში, შიდა კონფლიქტების მოგვარებას კი
ყოველთვის დიპლომატიური მოლაპარაკებებით ცდი-
ლობდა. ამ დროს კი საგარეო ურთიერთობები უფრო
და უფრო რთულდებოდა. მითანელებმა ეგვიპტეს
წაართვეს პალესტინა და სირია, ასევე იმუქრობდნენ
ცალკეული ტომები. ამ მდგომარეობამ ეგვიპტელებს
თუთმოს III გაახსენა, რომელიც ხატშეპსუტს, ეტყობა,
საპატიო ტყვეობაში ჰყავდა. ცნობილი არაა, დედო-
ფალ-ფარაონმა თვითონ გადასცა თუთმოს III-ს ძა-
ლაუფლება თუ, უბრალოდ, გარდაიცვალა. მაგრამ
ერთი კი ცნობილია - ხატშეპსუტი გარდაცვალების
შემდგომ ოფიციალურად უსურპატორად იქნა ცნო-
ბილი. თუთმოს III-ის ბრძანებით, ხატშეპსუტის დროს

შექმნილი ყველა
ქმნილება გაა-
ნადგურეს. მისი
სახელი ფარაონ-
თა ოფიციალური
სიიდან საერთოდ
ამოშალეს. ყვე-
ლაფერი კეთდე-
ბოდა, რომ ის-
ტორიაში პირვე-
ლი ფარაონი ქა-
ლის სახელი
საერთოდ არ ყო-
ფილიყო. მაგრამ
ეს შეუძლებელი
აღმოჩნდა. ხატ-
შეპსუტმა დატო-
ვა უამრავი ძეგ-
ლი, რომლის
სრულად განად-
გურება შეუ-
ძლებელი აღმოჩნდა.

ეტყობა, დედოფალი-ფარაონი გრძნობდა, რომ მისი
სიკვდილის შემდგომ შეეცდებოდნენ პირისაგან მი-
წისა აღგებათ მისი სახელიც და ნაგებობებიც. ამას
მეტყველებს კარნაკის ტაძრის წარწერა: „ეს ობელის-
კი აღმშენებელი იმათთვის, ვინც ჩემს შემდგომ იქნება
და იმათთვისაც, ვისაც ამ ძეგლის დანახვით გული
შეუკრთება“.

✓

მოამზადა ამრიტა ჯანაშიამ

პოლიტიკის ბარათი

პრობლემათი საქართველოზე

მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოში არ არსებობს პარაფსიქოლოგიის ინსტიტუტი, ჩვენს გვერდით, თბილისში ცხოვრობს ასეთი ფენომენი - ლათო გელაშვილი, რომელიც თავს პარაფსიქოლოგს უწოდებს და ხანდახან სენსაციურ პროგნოზებსაც აკეთებს.

თუ რას უქადის მომავალი საქართველოს, ამის შესახებ ლათო გელაშვილს, თავის პროგნოზებზე დაყრდნობით, სუბიექტური აზრი გააჩნია. მაგრამ სანამ ლათო თავის პროგნოზებს გაგვაცნობდეს, საინტერესოა, თუ როგორ მოხვდა ის პარაფსიქოლოგიაში.

- ჩემი პარაფსიქოლოგიაში მოსვლა ძალიან ადრეული ასაკიდან დაიწყო. 12 წლის ვიყავი, როცა დედაჩემთან ერთად სეირნობისას შევნიშნე, რომ თითოეული ადამიანი თეთრ გარსში იყო გახვეული. როცა ეს დედას გავანდე, მან თავისი პროფესიიდან გამომდინარე (ის ექიმი იყო), ასეთი ხილვები ჩემს გადაღლას მიაწერა; მაგრამ, რაც დრო გადიოდა, ხილვები მიძლიერდებოდა. ღამ-ღამობით სიზმრად ვხედავდი ორ ახალგაზრდა კაცს, რომლებიც ჩემთვის გაუგებარ ენებს მასწავლიდნენ (ერთ-ერთი მათგანი მე გაგიცანი დათქმულ დროს, იგი მუსულმანია და ცხოვრობს სტამბულში). დროთა განმავლობაში ამ ხილვების შესახებ შევწყვიტე საუბარი, რადგან ჩემი არავის არ სჯეროდა. გარკვეული დროის მანძილზე მე ვმკურნალობდი ფსიქიატრთან, მაგრამ ამით ჩემს ხილვებს არაფერი ეშველა.

ამასობაში, მე ვირწმუნე ეკლესია და ავირჩიე მოძღვარი, რომელმაც ჩემი ხილვები სატანური ძალების ზეწოლად მიიჩნია და მომცა გარკვეული დავალებები, რათა ეს ხილვები მომხსნოდა; მაგრამ ხილვები უფრო გაძლიერდა. დილით ოთახში შემოდის ორი ფერის შუქი, რომელთაგან თითოეულს თავისი ენერგია შემოჰქონდა ჩემში. ერთს დადებითი, მეორეს კი უარყოფითი, ანუ დამორღვეველი. აქედან გამომდინარე, მე მასწავლეს ენერგეტიკის ცვალებადობა ბუნებაში და ადამიანშიც.

სრულიად შემთხვევით, იმ პერიოდში შევხვდი იელოველებს და ვირწმუნე მათი ქადაგება, რადგან ვატყობდი, რომ ამით ჩემი ხილვები ნელ-ნელა ქრებოდა. და უკვე, როცა გადავწყვიტე, რომ მოვინათულები იელოველად, მოხდა უცნაური რამ. ნათლობის წინა ღამით უეცრად გამოძვლიდა და ვისილე ბავშვიანი, თეთრად შემოსილი ქალი, რომელმაც მითხრა:

შენ ჩემი ყველაზე ცუდი შვილი ხარ, მაგრამ მე მაინც ვიზრუნებ შენზე.

სიზმარიც უცნაური მქონდა და ყოველივე ამან განმაწყო, რომ უარი მეთქვა იელოველობაზე. მე აღარ მოვინათლე, დავბრუნდი ჩემს მოძღვართან და დაიწყო ისევ ჩემი ხილვები. ჩემმა მასწავლებლებმა ენებთან ერთად მე შემასწავლეს მაგია, პარაფსიქოლოგია. მე ვსწავლობ ბუნებაში მოქმედ ენერგიებს, ადამიანის ფსიქიკას. აი, ეს არის პარაფსიქოლოგია, ჩაიხედო ადამიანის სულში და შეაღწიო, ამოიცნო. საერთოდ, პარაფსიქოლოგია დამოკიდებულია დაკვირვებებზე, ანომალურ ფაქტებზე, ცხოვრებისეულ გამოცდილებებზე.

- მე ვიცი, რომ თქვენ ბევრი პაციენტი გყავთ, რისთვის მოგმართავენ ისინი და არიან თუ არა მათ შორის ცნობილი ადამიანები?

- კი, არიან და საკმაოდ ბევრი. რა თქმა

პარაფსიქოლოგიის მიერ დანახული მომავალი

უნდა, მათი ვინაობა გასაიდუმლოებულია. ისინი ჩემთან დადიან, რათა გამოძებნონ პრობლემებიდან თავის დაღწევის გზები.

- თქვენ წინასწარმეტყველებდით, რომ 2000 წელს მოხდება ადამიანთა ცნობიერების

რებაში გარდატეხა, რაში გამოიხატება ეს?

- მოხდება! ადამიანები მიისწრაფვიან, რომ მიადლონ განვითარების ზენიტს, მაგრამ ერთი რამ ავიწყდებათ - რაც უფრო უახლოვდებიან ცივილიზაციას, კარგავენ ბუნებასთან კავშირს. ღმერთს ისეთი არაფერი შეუქმნია, რაც საჭირო არ არის. ხანდახან ვეძებთ სასწაულებს, მეც მეუბნებიან, რომ ვინახო სასწაული. მაგრამ მე რა სასწაული უნდა ვიხილო, როცა ამდენი სასწაულია ირგვლივ. რაც შეეხება გარდატეხებს და ცვლილებებს, ეს არ შეეხება კონკრეტულად საქართველოს. აქ ზოგადად, კაცობრიობის ცნობიერებაზეა საუბარი. ადამიანები გახდებიან ზომბირებულები, გამოჩნდება პიროვნება, რომელიც შექმნის იმპერიას (ამ იმპერიის შექმნა დაწყებულია დ.გ.). ეს პიროვნება იქნება ვამპირი, უძლიერესი ზომბირებული და მასიურად შეძლებს ადამიანის გონების დამორჩილებას. გალაქტიკაში განსხეულებულ ყველა ადამიანს გააჩნია თავისი ფუნქცია, დავალება. ჩემი ფუნქციაა მოვახდინო დეზომბირება.

- რა ცვლილებებია, თქვენი აზრით, მოსალოდნელი საქართველოში უახლეს მომავალში?

- საქართველოში იქნება საკმაოდ სერიოზული ცვლილებები მარტის ბოლო რიცხვებამდე. შესაძლებელია, მოხდეს ზოგ რეგიონებში რაღაც ნაპერწკლის ანთება. მაგრამ ეს დიდ ზიანს ვერ მიაყენებს მთლიანად საქართველოს.

- დათო, მოახლოვებულია საპრეზიდენტო არჩევნები. რას იტყვით, ვინ გაიმარჯვებს?

- არჩევნებზე, თავისთავად ცხადია, რომ შევარდნაძე გაიმარჯვებს. მე ერთ რამესაც ვიტყვი, რომ ხალხს სწყურია, შია, სცივა და რა თქმა უნდა, ეს გარკვეულწილად ბატონი ელუარდის შეცდომაც არის, მაგრამ არსებობს მეორე ფაქტორიც, - თუ „ოჯახის“ წევრები განგიდგნენ და არ დაგემორჩილნენ, რაც არ უნდა კარგი თავკაცი იყო, ასეთ შემთხვევაში

ვერაფერს გახდება. ჩემი აზრით, ამ ეტაპზე ჯერჯერობით შევარდნაძე უაღტერნატივოა. ამ კაცს აქვს დიდი პროგრამა, რომელიც ისტორიაში ძალიან დადებითად შეფასდება. ერთადერთი, რაც არ მომწონს ბატონ ელუარდში, ეს მისი ზედმეტად მიმტყველებლობაა. პოლიტიკოსს ეს არ შეჰფერის.

- როგორ შეხვდება ჩვენი საზოგადოება ე. შევარდნაძის ხელმეორედ პრეზიდენტობას?

- იცით რა, მშვენივრად, ძალიან კარგად შეხვდება და შეხვედრილიც არის.

- ჩანს თუ არა დღეს პოლიტიკურ ასპარეზზე პიროვნება, რომელიც შევარდნაძის შემდგომ იქნება პრეზიდენტი, და როგორ საქართველოს ჩაიბარებს ის?

- ეს პიროვნება ამჟამად პოლიტიკურ ასპარეზზეა, მაგრამ ეს მართლაც რომ ცოტა შორეული მომავლის საქმეა. ახალ პრეზიდენტს კი საქართველო საკმაოდ გამართული და ძლიერი დახვდება. მოგვარდება აფხაზეთის პრობლემა უსისხლოდ, მხოლოდ პოლიტიკური გზით. დღეს ჩანს დაპირისპირება ცენტრსა და აჭარას შორის, მაგრამ გარწმუნებთ, რომ ეს მხოლოდ ზედაპირულია.

ხელოვნურად იქმნება სიტუაცია, რომ ყველაფერი ცუდადაა. სერიოზული და განსაკუთრებული არაფერი ხდება. პოლიტიკაში ყველაფერია მოსალოდნელი.

- ნათქვამია, რომ როცა მომრავლდება ომები, ბოროტება, მოახლოვდება მეორედ მოხვლა. რას იტყვით ამის შესახებ?

- დაახლოებით, აქედან 6 წლის მანძილზე ჩვენს ირგვლივ ბევრი არასასიამოვნო ფაქტები მოხდება, იქნება სისხლისღვრებიც, ბუნებრივი კატასტროფები, კატაკლიზმები, მაგრამ ეს საქართველოს არ შეეხება.

რაც შეეხება „მეორედ მოხვლას“, ძალიან ცუდად აქვთ გაგებული. „ბიბლიაში“ მითითებულია, რომ ჩვენ „მოველით ახალ ცას და ახალ დედამიწას“, რაც ნიშნავს, რომ ჩვენ ახალი აზროვნებით შევალთ, ახალ გამატირალიზებულ ქვეყანაში. ქრისტე მოვა დედამიწაზე, მაგრამ არა ფიზიკურად, სულიერად და ახალ, კარგ მსოფლმხედველობას შემოიტანს ჩვენს გონებაში.

- თქვენ რას ფიქრობთ, რატომ უწოდებენ 21-ე საუკუნეს რელიგიურ საუკუნეს?

- მომრავლდება რელიგიური ბრძოლები, რის შედეგადაც რელიგიური დაჯგუფებები გაანადგურებენ ერთმანეთს. მთავარია გვქონდეს ჯანსაღი რწმენა და ადამიანებმა ვიცხოვროთ ადამიანურად.

- დათო, როგორც თქვენი მონათხრობიდან ჩანს, თქვენმა ცნობიერებამ განვლილი საკმაოდ გრძელი გზა. ამბობთ, რომ ხვრთ მართლმადიდებელი ქრისტიანი. საინტერესოა, გყავთ თუ არა ამჟამად მოძღვარი?

- მოძღვარი არ მყავს, ჩემი მოძღვარია ჩემი ღმერთი, მე მოციქულად ღმერთთან არავინ მჭირდება, რადგან ღმერთმა მე ქრისტე გამომიგზავნა.

✓ ესაუბრა ვერიკო გვარჯალაძე

၁၅-၄ ၁၆-

რკინიგზის დაპარტახება და თბილისის საოლქო სასამართლო „ამპულიშვილის“ და ამპულიშვილების წინააღმდეგ

მე-8 გვერდიდან

გეგმარია, ფაქტია ის, რომ მან ყველა მათგანი (ცოცხლად გადარჩენილი) დაითხოვა სამსახურად, ხოლო ხელშეკრულება ცალმხრივად, არაოფიციალურად გააუქმა. არაოფიციალურად გამბობთ იმით, რომ ოფიციალურად (თუ დიდიხად) ხელშეკრულება დღემდე არაა გაუქმებული, მაგრამ დაავალა გარკვეულ სამსახურებს, რომ გადაეცათ ხილდან მათი დახლები და აკრძალა მათთვის ხილზე ვაჭრობა. თუმცა მას შემდეგ, რაც საზოგადოება „ამპულიშვილის“ წევრებს ფეხი ამოუკვეთეს ხილდან, დაიარსებდა და გაიარეს, არ გასულა რამდენიმე კვირა და აი, ხილზე კვლავ დაუშვეს გასურებული ვაჭრობა, მაგრამ არა „ამპულიშვილის“ წევრებისა, არამედ ათასი ჯურის წარმომადგენლისა და ვაჭრებისა. აღსანიშნავია ისიც, რომ „ამპულიშვილმა“ იჯარის 3 თვის განმავლობაში სახელმწიფო ბიუჯეტში შეიტანა 750 ლარზე მეტი, მათი დარბევის შემდეგ კი სახელმწიფო ბიუჯეტში ამ ხილთან არ შესულა არცერთი თეთრი, თუმცა კი გასურებული ვაჭრობა ამ ხილზე დღემდე გრძელდება. „ამპულიშვილმა“ რკინიგზის დეპარტამენტსაც არ დაუკარგა თავისი და იჯარის თანხა დროულად გადაუხადა, თუმცა დეპარტამენტის ბუღალტერიამ მათ ეს თანხა გადაეცა ყურთი მთხრეული არგუმენტით, უკან გადაურიცხა, გასაგებია, რატომაც... დეპარტამენტი მათთან ხელშეკრულების დარღვევას აპირებდა და ამისათვის საფუძველს ეძებდა. დაიარსება კიდევ და საფუძველად დაედო... იჯარის თანხის გადაუხდელობა (!), რის შედეგადაც თითქმის ასი ოჯახი უღუკმაპურად დატოვა და როგორც ზემოთ მოგახსენეთ, წაირთა ამ აღმანიერს უფლებათაგან უპირველესი უფლება - სიცოცხლის უფლება. დატოვა ისინი ბედის ანბანზე.

ახლა კი მოგახსენებთ პრეტენზიას საოლქო სასამართლოს მიმართ. თბილისის საოლქო სასამართლოს სააპელაციო პალატამ გააუქმა გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც რაიონულმა სასამართლომ „ამპულიშვილის“ სასარგებლოდ გადაწყვიტა საქმე. საინტერესოა, რა საფუძველი დაეცა სააპელაციო სასამართლომ რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილების გაუქმებას - სარჩელის ხანდაზმულობა (!); ეს მაშინ, როცა გლდანი-ნაძალადევის რაიონის სასამართლომდე ეს საქმე განიხილა ნაძალადევის რაიონულმა სასამართლომ (8.IV.1998წ.), ქალაქ თბილისის სასამართლომ (11.V.1998წ.), ქალაქის სასამართლოს პრეზიდიუმმა (23.VII.1998წ.), და ბოლოს, საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ (13.XII.1998წ.) და არცერთ მათგანს სარჩელის კანონიერება ეჭვის ქვეშ არ დაუყენებია და არ მოუთხოვია სარჩელის ხანდაზმულობაზე. მიუხედავად თვითნებური. 1. ნაძალადევის რაიონულმა სასამართლომ დაიკამათა „ხანდაზმული“ მოსარჩელე „ამპულიშვილის“ სარჩელი. 2. ქალაქის სასამართლო კიდევამდე საქმე რკინიგზის დეპარტამენტის სასარგებლოდ გადაწყვიტა, მაგრამ არა „სარჩელის ხანდაზმულობის“ მოტივით და ისიც იმავე ქალაქის სასამართლოს პრეზიდიუმმა გააუქმა და საქმე განახილველად უსენაეს სასამართლოს გადაუგზავნა. 3. უსენაესმა სასამართლომ განიხილა აღნიშნული საქმე და იგი კვლავ რაიონულ სასამართლოს დაუბრუნა განახილველად. ამასთან, უსენაესმა სასამართლომ რაიონულის ყურადღება გაამახვილა რამდენიმე დეტალზე, რომელთა შორის კვლავ ვიმეორებთ, „სარჩელის ხანდაზმულობა“ არ ფიგურირებდა.

ჩვენ არ გვსურს, ამ შემთხვევაში იურისპრუდენციის სიღრმეებს ჩაეწვდეთ, მაგრამ ელემენტარული ლოგიკიდან გამომდინარე, გლდანი-ნაძალადევის რაიონის სასამართლოს გადაწყვეტილება, ალბათ, აპელაციას არ უნდა დაექვემდებარებოდა. უკიდურეს შემთხვევაში კი კვლავ უსენაეს სასამართლოში შეიძლება გასაჩივრებულიყო, თუმცა ძნელი სათქმელია, არ მატყობთ, როცა კვლავ საოლქო საკითხზე, რომელსაც უსენაესმა სასამართლომ გაამახვილა ყურადღება, პასუხი უკვე გაცემული იყო. ერთდეროთი გამართლება საქმის აპელაციაზე გადაცემას აქვს, ალბათ, იქნაღამ გამომდინარე, რომ გასულ წელს საქართველოს სასამართლო სისტემაში ჩატარდა რეფორმა, თუმცა რეფორმირებული საოლქო სასამართლოს სააპელაციო პალატასაც, ალბათ, არ უნდა პქონდეს უფლება, კითხვის ნიშნის ქვეშ დააყენოს უსენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება. იმ უსენაესი სასამართლოსი, რომელიც რეფორმის შემდეგ თითქმის არ შეცვლილა (თუ შეცვლილობაში არ მივიღებთ თავიანთობისა და თვითიდეო მთადგომის ცდილობებს, რომლებსაც რეფორმის შემდეგად არ მსმხდარა). ამიტომ მოგვანია, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას მიქროსების სუნი ახდის. ამას გვაფიქრებინებს ისიც, რომ სასამართლოს წევრებს გაზრდა გაქვლეს საქმის განხილვა რამდენიმე თვის

მანძილზე და სთხოვნენ „ამპულიშვილის“ წარმომადგენლებს აცილება მიეცათ მათთვის. საფიქრებელია, რომ მათზე ხორციელდებოდა განსაკუთრებული ზედხედება, ისინი კი ვერ ხელდაუწინ საფუძველს იმისას, რომ საქმე „ამპულიშვილის“ საწინააღმდეგოდ გადაეწყვიტათ (გარდა იმ აბსურდული „სარჩელის ხანდაზმულობისა“, რომელიც ბოლოსწინაობის დაუდგენლობადაც მიეცათ, მაგრამ არც „ამპულიშვილს“ რომ არ პქონდა საფუძველი აცილება მათთვის აღნიშნული სასამართლოს შემადგენლობისათვის, რა უნდა ექნა?..

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, სასამართლო „მართალი“ უკვე ამჟამად წარმოადგენს „ამპულიშვილის“ პირველი ინსტანცია იყო გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლო. საზოგადოება „ამპულიშვილის“ საქართველოს რკინიგზისგან ხელშეკრულების დარღვევის გამო მოითხოვდა მატერიალური ზარალის ანაზღაურებას, რაც ამჟამად ხელშეკრულების სანქციების გამოგადის წინაგებით 10 წელზე გაზარდეს (რა ვითარაც იყო დადებული ხელშეკრულება) შეადგენდა 240 ათას ამერიკულ დოლარს. რაიონულმა სასამართლომ ჯერ გადააღწია რკინიგზის დეპარტამენტის არაოლქოების თანხას გაერთიანებული ქართული ბანკის №3 ფილიალში (11.V.1998წ.), ხოლო 1999 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით „საქართველოს რკინიგზის“ საზოგადოება „ამპულიშვილის“ სასარგებლოდ დააკისრა 169 ათასი ამერიკული დოლარის შესაბამისი თანხა ლარებში. რაც მოგვიანებით, გლდანი-ნაძალადევის რაიონულმა სასამართლომ გაიმყინა დაუქვემდებარებულ ადვოკატების გადაწყვეტილება, რაც იმას ნიშნავს, რომ ეს თანხა მეორე დღესვე უნდა გადაეცემა ხელში „ამპულიშვილის“ ანგარიშზე, მაგრამ მოხდა... რა ვქვამდათ ამას, არ ვიცით. ძალზე ძნელია ამის სახელის მოძებნა. ჯერ მოხდა ერთი უთქმელი განუკითხაობა - აღნიშნული ბანკის მმართველმა - გიორგი მირიანაშვილმა სასამართლოს აღმასრულებლის მიერ სათანადო საბუთების წარდგენისა და კატეგორიული მოთხოვნის მიუხედავად უარი თქვა გადაეცემა ეს თანხა და არ შესრულდა სასამართლო გადაწყვეტილება, რითაც დაიარსება კონიონი, ხოლო სამი დღის შემდეგ (როგორც შესაშური იმპერატორულია...) სააპელაციო პალატამ გააუქმა რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება დაუკუგზავნა ადვოკატების შესახებ და მოხსნა ბანკში თანხაზე ყადაღა იმ მოტივით, თითქმის რკინიგზა ყადაღის გამო ხელფასებს ვერ არიყვებდა. იმას, თუ რა „აბსურდობა“ ადგას საქართველოს რკინიგზის ხელფასების დარღვევის საქმეს, კვლავ მივუბრუნდებით. ახლა კი ვიტყვი იმას, რომ სააპელაციო სასამართლომ, როგორც მოგახსენეთ, შესაშური „აპოკალიფიკაციით“ გამოიტანა ერთი ნადავლი „ამპულიშვილის“ არც ერთი წარმომადგენელი არ დააბნია ამ პროცესს (თუკი პროცესი საერთოდ ჩაატარა), ხოლო თვინიერების შემდეგ მეორედ განიხილა ეს საქმე და თუ რა გადაწყვეტილება გამოიტანა, უკვე კარგად მოგახსენებთ, ე.ი. ფაქტობრივად, სააპელაციო სასამართლომ თორავნა განიხილა ერთი და იგივე საქმე (!) კომპეტენტური მოგვინდვია პატრიცელური მითხეული.

თქვენი ყურადღება გვიდა შეგახსენებთ ერთ ფაქტს. რკინიგზის დეპარტამენტის, უფრო სწორად კი შ.პ.ს. „საქართველოს რკინიგზის“ ინტერესების დამცველი იურისტი გახლავთ „ამპულიშვილის“ პირველი გიგი ნადავრეშვილი. სააპელაციო სასამართლოს ხელმძღვანელობაშიც საქმიად არიან ყოფილი პირველადი თანამშრომლები, ეს კი გარკვეული ინფორმაცია გახლავთ განსახილავის. ერთ, ჭირის დონეზე გავიხილესაც გეტყვით, ავი გეხი ამბობთ, რომ თითქმის იურისტი გიგი ნადავრეშვილი შ.პ.ს. „საქართველოს რკინიგზაში“ იღებს თვეში 1000 ლარის იდენობით თანხას ხელფასის სახით. მასვე პირად მუდლობაში გადასცეს (ასე ვიტყვით, პრივატიზება გაუკეთეს) ავტომობილი „ვაზ-3110“ თვითი მძღვლით. ჭირის დონეზე რომ არ დაგვრჩენილიყო, დავადგინებთ, რომ იურისტი გიგი ნადავრეშვილი რკინიგზაში ხელფასს იღებს თვეში მხოლოდ 240 ლარს (თუმცა, როგორც ცნობილი რუსული ანდაზა ამბობს: არ არსებობს კამალი ცეცხლის გარეშე). რაც შეეხება მანქანის გადაცემას, თითქმის ყველაფერი დადასტურდა. აქედან გამომდინარე, ბუნებრივია, იურისტი გიგი ნადავრეშვილი ვალდებული იყო ყველაფერი ელანა (საკადრისი და უკადრისი), და იღონა კიდევ, რათა არ შეერცხვინა შ.პ.ს. „საქართველოს რკინიგზის“ და პირადად აკაკი წახიძის დირსება. ერთ ფაქტს მოვიყვანო მაგალითად და საკადრისი თუ უკადრისი, მკითხველმა განსაჯოს. სააპელაციო სასამართლო პროცესი დაიწყო იყო 1999 წლის 27 დეკემბერს. ყველაზე ადრე ცნობილია ჩვენი ქვეყნის ფინანსური მდგომარეობა. პენსიები და ხელფასები თვეში არ როგდებოდა. ამ მხრივ გამოინაკლისი არ გახლავთ თბილისის საოლქო სასამართლოც. მოსამართლეები გაქაშებული არიან უხელფასობით და აი, ასეთ დროს, დეკემბრის შუა რიცხვებში შ.პ.ს. „საქართველოს რკინიგზის“ საოლქო სასამართლოში შეაქვს აპელაციის საბაჟო გადასახადი 5000 ლარის ოდენობით, რის შედეგადაც მოსამართლეებს სასახლელოდ უფროდებოდა ხელფასები. თითქმის განსაჯეთ, რა განსაჯეთ, იქნებოდნენ მოსამართლეები იქნებოდნენ მოსამართლეები 27 დეკემბრის განახლებით გამოტანის მომენტში.

საინტერესოა, რა „სარჩელის ხანდაზმულობაზე“ საუბარი, რომელიც საფუძველად დაედო ამ „გადადასტოვებული“ გადაწყვეტილებას? საქმე იმაშია, რომ სააპელაციო სასამართლომ ხელშეკრულების დარღვევისა და შესაბამისად სარჩელის აღდგენის საწესის თარიღად ჩათვალა 1996 წლის 24 ივნისი, დღე, როდესაც საზოგადოება „ამპულიშვილის“ გადასცეს რკინიგზის დეპარტამენტის ე.წ. არასაცხივრებელი ფართების განაწილებისა და იჯარით გაქცევის კომისიის გადაწყვეტილება საიჯარო ხელშეკრულების გაუქმების შესახებ. იჯარის შესახებ კანონის მიხედვით „ამპულიშვილის“ სარჩელის შეტანის უფლება პქონდა ამ დღიდან დაწყებული 1 წლის განმავლობაში, მაგრამ სარჩელი შეტანა 1998 წლის 28 იანვარს. თითქმის ყველაფერი კანონიერადაა გადაწყვეტილი. საზოგადოება „ამპულიშვილმა“ დაიარსება ვადა, მაგრამ სააპელაციო სასამართლომ არ მიაცქია ყურადღება და არ მიიღო მხედველობაში ის გარემოებები, თუ რატომ მოხდა სარჩელის დაგვიანება. საქმე კი შემდეგნაირად იყო: ზემოთ აღნიშნული კომისიის წევრის მიერ შედგენილი ხანგრძლივი დროის განმავლობაში დეპარტამენტის უფროსი ა. წახიძე დაიბრუნებოდა პეტიციონერ „ამპულიშვილის“ წევრებს და ხელფასურად უწედიდა დროს. როგორც ნანს, მან კარგად უწყვიდა ამ კანონის შესახებ და ამას სპეციალურად აკეთებდა. გარკვეული დროის გასვლის შემდეგ „ამპულიშვილმა“ მიიღო მიმართა საარბიტრაჟო სასამართლოს, რომელსაც ხელშეკრულების მიხედვით უნდა განიხილა ყველა სადაო საკითხები მოიჯარესა და მეიჯარეს შორის, მაგრამ საარბიტრაჟო სასამართლომ არ მიიღო სარჩელი, რადგან უქმადნიშნული წერილი (კომისიის გადაწყვეტილება) არ მიიღო ხელშეკრულების დარღვევის საფუძველად და ურჩია მათ, მიემართათ ადამიანის უფლებათა დაცვის ელემენტარული კომიტეტისათვის, რომელსაც იმ დროს ხელმძღვანელობდა ბ.ნ. ხანდო კაცხაძე. მიმართეს კიდევ, (11.XI.1996წ.), მაგრამ კომიტეტმა დიდი ხნის დავიანდებოდა „ამპულიშვილის“ აღნიშნული საკითხზე უნდა მიემართა საარბიტრაჟო სასამართლოსათვის (!) კვლავ მიმართეს საარბიტრაჟო სასამართლოს, მაგრამ იმ დროისათვის საარბიტრაჟო სასამართლო უკვე გაუქმების პირას იყო და ახალ სარჩელის ფაქტობრივად აღარ იდებდნენ. ამის შემდეგ „ამპულიშვილის“ ისღა დარჩენილა, რომ მიემართა საერთო სასამართლოსათვის. მიმართა კიდევ და როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ნაძალადევის რაიონულმა სასამართლომ საქმე „ამპულიშვილის“ სასარგებლოდ გადაწყვიტა. ახლა კი, 1999 წლის 27 დეკემბრის გადაწყვეტილებით თბილისის სააპელაციო სასამართლომ, როგორც უკვე ვთქვით, გააუქმა ყველა აღნიშნული გადაწყვეტილება (ალბათ, ასე შეიძლება ითქვას), თუმცა ერთი „შანსი“ დაუტოვა „ამპულიშვილს“. კერძოდ, მათ უფლება აქვთ ერთი თვის ვადაში კასაციის სახით განახილონ უსენაეს სასამართლოში, მაგრამ ამისათვის მათ უნდა გადაიხადონ ბაჟი 5000 ლარის ოდენობით თბილისის საოლქო სასამართლოს სასარგებლოდ, რომელიც ადრე რკინიგზამ გადაიხადა (და ამდენად, ეს თანხა საკარგოდია, რომ

რკინიგზას დაუბრუნდება) და 5000 ლარი ბაჟი უსენაესი სასამართლოს სასარგებლოდ (!) პა?... როგორ მოგწონს?... განახილო უფრო მეტი ცინიზმი? შესძლებს გაღატაკებული საზოგადოება ამ თანხების გადახდას? ფაქტობრივად, სააპელაციო სასამართლომ „ამპულიშვილის“ შანსი არ დაუტოვა.

ამ ცოტა ხნის წინ ტელევიზიით უჩვენეს, თუ რა ტემპით არის გაშლილი თბილისის „ლოკომოტივის“ სტადიონის რეკონსტრუქცია და როგორი „შრუნელი“ ხელი გამოუჩნდა ამ „სამშენებლო“ საქმეს აკაკი წახიძის და შ.პ.ს. „საქართველოს რკინიგზის“ სახით, საიდანაც „ქველმოქმედების“ სახით თქვენს მთელი ლარია ჩადებული. გარდა ამისა (ეს უკვე ტელევიზიით არ გაუჩვენებია) „საქართველოს რკინიგზა“ აშენებს ფუნქციონალურ სასტუმროს, სადაც ასევე მდიონებია ჩადებული და ამ დროს სააპელაციო სასამართლო 240 ათას დოლარზე ხსნის ყადაღას იმ მოტივით, თითქმის საქართველოს რკინიგზა ხელფასებს ვერ არიყვებს (!). ჩვენ შორის ვართ იმ აზრისაგან, რომ სტადიონები, ხიდები, სასტუმროები და სხვა საჭირო ნაგებობები არ უნდა შენდებოდნენ, მაგრამ, როცა ეს ხდება სამშობლოსათვის თავდადებული ადამიანების გაღატაკებისა და გაუბედურების ხარჯზე და მის ფონზე, ალბათ, დამთვანსებით, რომ ასეთ „ქველმოქმედებას“, უფროს შემთხვევაში, ფორსჟელობა პქვია.

შეგინებთ მხოლოდ, რომ დღეს, ჩვენს გაღატაკებულ ქვეყანაში მეორე სტადიონის მშენებლობაზე მდიონების ხარჯვა მაშინ, როცა ერთიც („დინამოს“ სტადიონი) ფაქტობრივად უშუქმდოდა, აღარაფერს ვიტყვით სასტუმროს მშენებლობაზე, მდიონების ფანტაზე და ა.შ. თუ სხვა არაფერი, მეტისმეტი ფუფუნება ხომ არ არის?... და ეს მაშინ, როცა რკინიგზის დეპარტამენტთან აფხაზეთის ომში წასული ბიჭების ნახევარზე მეტი დაიღუპა და დაღუპულთა ოჯახებს პურის ფულიც კი უჭირთ. ამ დროს თერთმეტი მეომარი თვით საქართველოს პრეზიდენტის მიერ ვახტანგ გორგასლის ორდენით არის დაჯილდოებული (აქედან ათი მეომარი სიკვდილის შეტყვე). 5 დაღუპული მეომარის სახელი ეწოდა თბილისის ქუჩებს და ამ მეომარულთა ოჯახები, ცოცხლად გადარჩენილი მეომრები და მათი ოჯახები „ქველმოქმედ“ აკაკი წახიძისა და ნაწილობრივ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს წყალობით დღეს სიღატაკისა და შიმშილის ზღვარზე არიან მისული.

და ბოლოს, განვსოვადებთ და ვიტყვით, რომ აფხაზეთისა და სამხაბლოში ნაომარი ახალგაზრდები (და არა მარტო ახალგაზრდები) და აგრეთვე იქ დაღუპული ოჯახის წევრები ჩვენს საზოგადოებაში, თითქმის მინერული არიან ზედმეტ ადამიანებად. მათ, როგორც უკვე არაერთხელ ითქვა ამ წერილში, წარმოქმნილი აქვთ ადამიანის უპირველესი უფლება - სიცოცხლის უფლება. ისინი განწირულნი არიან დასაღუპად. ბევრი მათგანი იღუპება კიდევ (ამის სტატისტიკა სამწუხაროდ არ არსებობს. ან თუ არსებობს კიდევ, ყოველ შემთხვევაში, ჩვენთვის მიუწვდომელია) და თუ ყველა არ იღუპება, ეს მხოლოდ და მხოლოდ ღვთის ნებაა, რომელსაც წინ ვერაფერი აღუდგება. აზრის დამკვიდრებას, რომ ეს ადამიანები ჩვენში თვით სახელმწიფოს, მისი ხელისუფლების მიერ არიან მიწვეულნი ზედმეტ ადამიანებად, ხელს უწყობს აკაკი წახიძისნაირი, რომელიც რომ ვთქვათ, დაუწყობელი, გაუგებრად ეგებოდა ჩინოვნიკები და თბილისის საოლქო სასამართლოს სააპელაციო პალატის ზემოაღნიშნული სასამართლოს წევრთა მსგავს სასამართლადმცველთა კანონისა და კანონიერებისადმი „ერთგულებას“.

ჩვენ შეგნებულად არ ვასახელებთ სასამართლოს შემადგენლობას, მოსამართლეო ვგვარებს. გვერდზე, მათ მიმართაც ეროვნული სიბრალეების განფიცებით, თუმცა ერთ-ერთი მოსამართლე, ამ სიბრალის, არ დაიყინება გადაწყვეტილებას და აგანსაკუთრებული მოსაზრებით „ამპულიშვილს“ დაუჭირა მხარი. ესეც ალბათ, ერთგვარი ინფორმაცია განსახილავის.

პატრიცელური მოსამართლეო! ჩვენ გვესმის, რომ თქვენც ისევე ხართ გაქაშებული უხელფასობით, როგორც მრავალი სხვა, მაგრამ... ნუ გაატანთ ქარს სასამართლო რეფორმის მინაბიჯებს, ემსახურეთ სიმართლეს და მხოლოდ სიმართლეს! ნუ გვაფიქრებინებთ, რომ რეფორმის ერთადერთი მინაბიჯარია მანტია, ის მოსახიბი, რომელიც რეფორმადღეს ჩვენს მოსამართლეებს არ გააჩნდება, და ბოლოს, ნუ გვათქმევინებთ, რომ ეგ მანტია თქვენ ისე გიხდებათ, როგორც ძროხას - უნაფრით.

ავთანდილ იმნაძე

საქართველოს უსენაესი საბჭოს ადამიანის უფლებათა დაცვის მუდმივმოქმედი კომისიის ყოფილი თავმჯდომარე

დღეიდან გაზეთი „საქართველო“ იწყებს პუბლიკაციას ი. ბუნიის გახმაურებული წიგნისა „პარტიის ოქრო“, რომელშიც ავტორი ფაქტების, ციფრების მოხმობით თითქმის დეტალურად აღწერს მაფიოზი კომუნისტების მოღვაწეობას (ელიტარული კომუნისტებისა) დაწვებული ღვინითა და მისი პოლიტიკური და დამთავრებული გორბანოვის პერიოდით.

რა მიზნით მოხდა რუსეთში რევოლუცია, რა ამოცანებდათ ღვინისა და მისი თანამგებრობით, როგორ მოახდინა მათი ნაძარცვის კონფისკაცია სტალინმა, როგორ ამოვიდა 1928-29 წლების ეკონომიკური კრიზისიდან ამერიკა და ვისი ფულით შეძლო მან ეს, როგორ ევაოდა კორუფცია ყველა პერიოდის კომუნისტურ იერარქიაში, როგორ და რა თანხით ეხმარებოდა კომპარტია კუბას, ვიეტნამის, ლაოსის, სხვა ქვეყნების მოძვე პარტიებს და რა ხერხებით ხდებოდა ქვეყნის სათავეში მოსვლა. აი, ეს არის არასრული ჩამონათვალი იმ ძირითადი თემებისა, რომელთა შესახებაცაა საუბარი 1993 წელს მოსკოვში, რუსულ ენაზე გამოცემულ წიგნში „Политот нартии“ და რომლის თარგმანსაც მცირეოდენი შემოკლებებით დღეიდან ვთავაზობთ მკითხველს.

ნაწილი I

რსმ(პ)-ის შემოსევა

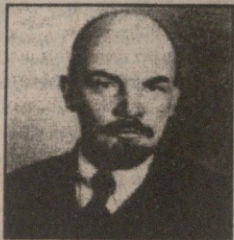
მსოფლიო რევოლუციის შესახებ თავის მძაფრ ოცნებებში ლენინი აღიარებდა, რომ ამ ოცნებათა განხორციელების გზაზე პირველი ნაბიჯი უნდა გამხდარიყო რომელიმე ქვეყნის შეიარაღებული დაპყრობა მისი რესურსებით, ეკონომიკური პოტენციალითა და ბუნებრივით. - ოქროს მარაგით. უნდა ითქვას, რომ ამ დროს მას მხედველობაში სულაც არ აქონდა მუდმივი დიქტატორი ეკონომიკის, უსარმაზარო ვალდებულება და ხაზინა დაცარიელებული რუსეთი. ლენინს თვლიდა შეიარაღებულ აქონდა დადგმული, თვლიდა რა ამ პატარა ქვეყნის იდეალურად თავისი გეგმების განსახორციელებლად. ევროპის ცენტრში მდებარე მრავალენოვანი შეიკარბა (შპა ინტერნაციონალი) დაქსელილი აქონდა რა მთელი მსოფლიო საერთაშორისო ბაჰკია სისტემის თავისი ოქროს თათებით, ბელადის ჩანაფიქრით. სწორედ ის უნდა ქვეყნის იმ ბაზად, საიდანაც რევოლუცია მთელ ევროპაში დაიწყებდა ძლიერმოხილ სულს და გზას გაიკვლევდა ათასობით ტონა შევიცარული ოქროს ტარანით. სპეციალისტები თვლიან, რომ ლენინის „კოურიზელი“ ოცნებები გამოიწველი იყო მისი უფულოდ დარჩენით, რადგან დედის სიკვდილის შემდეგ შეეწყდა ფულადი გზავნილები რუსეთიდან.

ხოლო საარსებო ლეკმის მოპოვება მას არ შეეძლო - რაც იწვევდა მასში შევიცარულ ბანკოა ბრიონიზებული სიფეების წმინდით მითითებული ტბითი შიზოფრენიის გაღვივებას. ოღონდ პროლეტარიატის ბელადის თათებში მოხვდა არა შევიცარია, არამედ სამუხაროდ, რუსეთი, რომელიც სწრაფად და ეფექტურად აქციეს მსოფლიო რევოლუციის პლატფორმად.

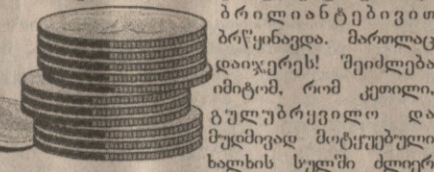
როგორც ყველაფერი გენიალური, ლენინის პოლიტიკაც მარტივი იყო. მას საფუძვლად დაედო კ. მარქსის მიერ „კომუნისტურ მანიფესტში“ გაცხადებული სოციალიზმის იდეა, რომელიც იმაში მდგომარეობდა, რომ აუშუბეს სამშობლო არა აქვთ და ამიტომ არასაღეს და არავითარ შემთხვევაში სოციალისტებმა არ უნდა დაიკვან სახელმწიფოს ინტერესები. ამის შესახებ ილიას ძე დაუდალავად იმუარებდა თავის უამრავ სიტყვებში, სტატებში, თუხისებში და ჩანაწერებში. საკითხის მსგავსა დაყენებამ უცებ ბრწყინვალე შედეგები გამოიღო. დღეს, მოვიცილებთ რა ბოლოით იდეოლოგიური თეორიისა და დოგმების საბურველი და მოვლენებს 70 წლის მანძილიდან გვგრეტ, პირველად შეგვიძლია უბრალო, მარტივი ენით ავხსნათ - რა მოხდა რუსეთში 1917 წელს. მაშინ გაცილებით ნათელი შეიქმნება ისიც, თუ რა მოხდა სამი მეოთხედი საუკუნის შემდეგ - 1991 წლის აგვისტოში.

ხოლო მაშინ მოხდა შემდეგი: გამოიყენა რა დემოკრატიული ქაოსის მდგომარეობა, მონარქიის დამხობისთანავე, ქვეყანაში ხელისუფლება მიიტაცა საკუთარი გადარჩენისათვის გერმანიის მიერ დაფინანსებულმა საერთაშორისო ტერორისტულმა ორგანიზაციამ. ასეთი რამ კაცობრიობის ისტორიაში ჯერ არ ყოფილა და მისი მოხდენა მსოფლიოსათვის სრული მოულოდნელობა იყო, არანაკლებ, ვიდრე თვით მისი მონაწილეობისათვის - თავისი ნახევრად-შეშლილი ლიდერის ირგვლივ შეჯგუფებული სხვადასხვატომედი ავანტიურისტთა ხროვისათვის. ყველაზე ნაკლებ სწორედ მათ სჯერო-

პარტიის ოქრო

დათ საკუთარი წარმატებისა. ამიტომ მოქმედებდნენ შესაბამისად. გამხადებული აქონდათ რა სახლავარეულო პასპორტები რუსეთიდან ისეთივე მოულოდნელი გაქრობისათვის, როგორც ისინი იქ გაბინდნენ, ბოლშევიკებმა დაიწყეს ქვეყნის ეროვნული სიმდიდრის ძარცვა და მისი ბნელი გზებით სახლავარეულო გატანა. თავიდან ეს ნაქარეუდ და მოუქნელად კეთდებოდა. არავინ იცოდა შედლებდნენ თუ არა ძარცვას ხვალ, ამიტომ ყველაფერი, რისი საშუალებაც იყო, დღესვე უნდა აეღოთ. პარალელურად საჭირო იყო კონკურენციის დაძლევა იმ კომინალურ ელემენტთა მხრიდან, რომელთაც არ უნდადათ ნადავლის გაყოფა ახალ ხელისუფლებასთან, ვისმა ლოზუნგმა - „ძარცვე ნაძარცვს“ - მეოთხეტი გამოხდელი აპოგა მრავალმდიონიანი რუსეთის უბოვარია შორის. ოღონდ ეს ლოზუნგი ძარცვისავე ამ უკანასკნელთ სულაც არ მოუწოდებდა, რაშიც ისინი მალე დარწმუნდნენ, იხვრიტებოდნენ რა შეუბრალებლად ადგილზე, ყოველგვარი სასამართლოსა და ძიების გარეშე. ახალი ხელისუფლება უკეთესად ორგანიზებული და შეიარაღებული ბანდა იყო. მას სრულებითაც არ სურდა ძიოვება დროის დაკარგვა საკუთარ მოქმედებათა თურიდული დასაბუთებისათვის, მაგრამ ეს მინც აუცილებელი იყო და დაიბადა რა ის ბუღალის წარმომადგენლად გენიალურ, ავადმოფ თაქში. თავისი უსაზღვრო უტოპიურობით თავხარი დასცა თვით მის ყველაზე ახლო თანამშრომელსაც კი. ცაროსისა და ექსპლიატატორთა მიერ ხალხის ძარცვით მოპოვებული მთელი ფასეულობანი ბოლშევიკებსაც ერთმეით ერთი მიზნით - შემდგომში თანაბრად განაწილეს დღეიდან ყოველგვარი სახის ექსპლიატაციისაგან განათვისუფლებულ ყველა მშრომელს შორის. „ამერიკის წესი“ - შიშით წამოიბახა გულბრწყინი ბუხარინი. - წესი „შეისაბა“ ამისი დაჯერება? „დაიჯერებ, ძიდეუბის ხროვა“ - აშქიდელებდა მეგრისკი და ნარკომანის მსგავსი მისი თვლები „პროლეტარიატის დიქტატორის სტეიხ“

ბრლიანტეტივით ბრწყინავდა. მართლაც დაიჯერებ! შეიძლება იმიტომ, რომ კეთილი, გულბრწყინი და მუდმივად მოტყუებული ხალხის სულში ძლიერ ღრმად იყო ფესვადებული რწმენა ლადარი-სა, სადაც კეთილი სულელი-ივანე (Иванушка-дурачок) მეფედ გახდომის შემდეგ, ხალხს თანაბრად დაუბრუნებს თავისი და დასჯილი ბოიარების მთელ ქონებას. შემდეგ კი ამის გამო სამკვირის მოქმედებას გამართავს. მათ კი, ვისაც ამ „სლადარ-სიყაღის“ არ სჯეროდა, ხერხებდნენ პაღვლებში, ძირავენ ბარეუბით, წვადნენ ეკლესიებში, წაღავდნენ გასკებით სასამართლოსი და ძიების გარეშე. „თავით სამაგალითად დაუბრუნებინო“ - ასწავლიდა ილიას ძე - „დახვრიტო ყოველგვარი კოთხებისა და წრილის გარეშე“ ბოლშევიკების მიერ თავისი ხალხის წინააღმდეგ მსოფლიოში პირველად გამოყენებულმა მასიურმა ხოცვამ. რა თქმა უნდა, თავისი როლი ითამაშა, მისცა რა გათქვრების ბანდას ხელისუფლების შენარჩუნების საშუალება. ამაზე შენაბა მთელი მსოფლიო, რომელიც სისხლიანი რეჟიმის სწრაფ და გარდაუვალი დამხობას ვარაუდობდა. მსოფლიო უბრალოდ არ იცნობდა ახალ, ბოლშევიკურ მეთოდებს და რომ ცნობდა კიდევ, ვერაფრით დაიჯერებდა, რომ მსგავსი მეთოდები შეიძლება პრაქტიკულად გამოყენებულ იქნეს XXს-ში და ისიც ქვეყანაში, რომელიც ცოტა ხნის წინ ევროპულ ქვეყნად თვლიდა თავს. მაგრამ ჩემისტურ ტყუილზე სამხელი ბოლშევიკთა მიერ გაშუქებული საყოველთაო თანასწორობის ბავილა აღმინდა. სწორედ მისი წყალობით მოექცნენ საერთაშორისო ტერორისტთა დროშის ქვეშ რუსეთის მრავალმდიონიანი აუტორიტული ექსპროპრიაციები, კონფისკაციები, ნაციონალიზაციები; სწორედ მის საკუთხველზე იქნა მიტანილი აურაცხელი მსხვერპლი; სწორედ ამაზე მისცა საშუალება ხელისუფლების შენარჩუნების ბოლშევიკებს და სწორედ მის გამო დამარცხდნენ მათი მოწინააღმდეგეები, რომლებიც ცდილობდნენ ლოგიკისა და გონების ძალით შექცერებინათ ქვეყნის მადებული მასიური უგუნურობა. ბოლშევისის უგუნურობა - ეს ავადმოფობაა. მსგავსი რაღაც ნაცის სოციალიზ-

სამუხაროდ, ამ დიავნოს სოციალოგები გვიან დასვავენ და ჩათვლიან, რომ შემდგომში საქმე ფსიქიატრებმა უნდა შეისწავლინ. ჯერ კიდევ 1918 წელს ბერდიამემა განახლავდა, რომ სოციალიზმი - ეს შურის იღებოლია, მაგრამ საბედნიეროდ, ეს არავის გაუგონია, თორემ ადგილზე მოსპობდნენ. ცოლის ბავილა ანუ შურის იღებოლია ანუ ორივე ერთად. დაე, მომავლის მეტონერებმა გაარკვიონ, როგორ დაიჭირეს ასეთ უხეშ სატყუარაზე უშეულებელი ქვეყნის ხალხი, რომელთაც დაიჯერეს დიოიური ხაზფერის აშენების შესაძლებლობა ბანდიტისმა და სისხლზე. ჯერხანობით კი, იცლებოდა რა სისხლისა და სისხლანარევი ოფლი-საგან, ვიდრე ხალხი ელოდა, როდის დაიწყებდნენ მათი ახალი ბელადები მიტაცებული სიმდიდრის დანაწილებას ისე, რომ სახალხო კომისარსა და მრეცხავს თავისი ერთნაირი წილი რეგობოდათ, მოვლენები, როგორც იტყვიან, სრულიად სხვა

სცენარით ვითარდებოდა. დღეს ცოტას თუ გავცემა, რომ 1918 წლის ოქტომბერში ლენინის მიერ მსოფლიოში პირველად შექმნილი მეშათა და გლეხთა სოციალისტური სახელმწიფო თავისი არსით გერმანული პროტექტორატი იყო თვით გერმანიის დამარცხებამდე, ე.ი. 1918 წლის ნოემბრამდე. აღმოსავლეთის ფრანტის მოშლისათვის, შემდეგ კი თვით რუსეთის იმპერიის დანგრევისათვის ლენინის მადლოერი გერმანელები სამხედრო და მორალურ დახმარებას უწყედნენ მას ყველა რეჟიმებს შორის ახლადდაბადებულ პირენს - ისინი არა მარტო ეხმარებოდნენ ბოლშევიკთა შეთქმულებას ახალგაზრდა და მიამიტი რუსული დემოკრატიის წინააღმდეგ გერმანელთა გენშტაბის მილითინი სუბსიდებით, არამედ ოქტომბრის გადატრიალების დროს თავის „სამხედრო ტყვეთა“ რაზმებით უშუალოდ მონაწილეობა მიიღეს პეტროგრადის დაცვაში გენერალ კრასნოვის კახაკებისაგან და ასევე ხელმძღვანელობდნენ მოსკოვის კრემლის დაბომბვასა და აღებას. ლენინმა თავის კეთილისმყოფელებს მადლობა ბრესტის ზავით გადაუხადა. მისი ძალით ყოფილი რუსეთის იმპერიის ევროპული ნაწილის თითქმის ნახევარი გერმანელთა ოკუპაციის ქვეშ მოექცა. სანაცვლოდ მან მისი ბანდების მიერ კონტრირიუბად ტერიტორიებზე მოქმედების სრული თავისუფლება მიიღო. ოღონდ არ იცოდნენ, რამდენი დრო აქონდათ გამაყოფილი ამ კონტრირიისათვის. გერმანელები თანდათან ხედებოდნენ, თუ რა კომპანია მოიყვანეს მათ რუსეთის ხელისუფლებაში, შიშით შეკერებდნენ მათ ჩაგვრის ქვეშ მოყოლილ მოსახლეობაში დანაპირები ბუნდოიერების დანერგვის ბოლშევიკურ მეთოდებს და დაიწყეს ფიქრი, ხომ არ შეეცვალათ ეს საშინელი რეჟიმი რომელიმე სხვა, შედარებით წესიერით. პრინციპში, ამისი გაკეთება ძალიან ადვილი იყო: პეტროგრადისა და მოსკოვის ოკუპაციისათვის გერმანელებს 48-72 საათი დასჭირდებოდათ. მაგრამ, მიიღეს რა ბრესტის ზავის სახით გაუგონარი საჩუკარი, რომელიც მათ ყველაზე მშვენიერ სისმარშიც არ დაეხსენებოდათ, მდლობარეობას აწარმოებდნენ ბოლშევიკებამდელი რუსეთის სხვადასხვა პოლიტიკურ დაჯგუფებათა წარმომადგენლებთან, საიმპერატორო სახლის, დროებითი მთავრობის, გენერალიტეტის გადარჩენილ წევრებთან და სოციალისტურ დახმარებას ბოლშევიკთა დამხობაში. ამასთან, გერმანელები აუქნებდნენ ერთადერთ პირობას: მათ ეცნათ ბრესტის ზავის მუხლები! პირავარიისწივით ყველა შემინებული არავითარად დამხობაზე არ მიდიოდნენ. პირველებს სიხარბე, ხილია მეორეს - წესიერება ღუბავდა. ლენინმა იცოდა გერმანელთა ინტრიგების შესახებ თავის ზურგსკან და ნერვულობად, ყოველდღიურად შიშით ელოდა, რომ გერმანული ხიშტები ისევე სწრაფად ჩამოადგებდნენ მას სრულიად რუსეთის ტახტიდან, როგორც აიკვანეს. დრო დაეკუნებას არ ითმენდა, და უნდა ითქვას, ლენინის, როგორც რკინის ზრუფების პატარაის შესახებ. მან შემინებულ და პანიკაში ჩაგარდნილ თავის უახლოეს გარემოცვაში მყოფ თანამშრომელებს გაცემის საშუალება არ მისცა. მოგონებთ თავის კერძო, გულწრფელ წერილში ნიკოლაი ბუხარინი აღტაცებით იხსენიებს: „გადარცვა რა ეგრები, შემდეგ მენშევიკები, ვინ, თუ არა ლენინმა, ჩაარტყა მათ თავში, აიღო ხელში კეტი და ჩვენთანაც კი მხოლოდ მას შემდეგ იწყებდა საუბარს, რადგანაც ყველაფერი თვითონ უკვე გადაწყვეტილი აქონდა. ჩვენც ვენუდებოდით და ფეხმარაღებოდით და თქოთისა და მრავალმის მოხელავად, ყველაფერი დიდებულად გამოდიოდა! დენიკინი ტყულისანაა, ჩემოდნებს ვაწყოთ. ყალბი საპარტები და „რამეორეები“

უკვე ჯიბეში გვიღებს, ამასთანავე, ყველაფერთა დიდი მოყვარული, სერიოზულად ვფიქრობდი არგენტინაში თუოიუშების დატერაზე. მაგრამ ვინ თუ არა ლენინმა სრული სიმშვიდით გეთხრა და გვიწინასწარმეტყველა: „უარესი მდგომარეობა - წარმოუდგენელია. მაგრამ ჩვენ ყოველთვის იღბალი გვწყალობდა და ახლაც ასე იქნება“

რა იყო ეს „რამეორეები“, რომელთაც ამხადებდნენ ბოლშევიკები საზღვარგარეთ, არგენტინამდისაც კი, გასატანად?

გადატრიალების შემდეგ, როდესაც გერმანელი „ინტერნაციონალისტები“ პულკოვსკის სიმაღლეებთან მდებარე საბურთიდან ჯერ კიდევ არ ამოსულნიყვნენ, ხოლო სახალხო გემი „Заря Свободы“ (იმპერატორი ალექსანდრე III) თავისი თორმეტკალიბრიანი ზარბაზნებით პეტერბურგის სამხრეთის მისადგომებს დარაჯობდა, იქ ახლადფეხმოკიდებულმა ლენინმა, რომელმაც კიდევ არ იცოდა, როგორ დასრულებოდა ყველაფერი, მისთვის დამახასიათებელი ცინიზით უკვე გამოაცხადა: „წითელგვარდელთა შეტევა კაბიტალზე“. გადარცვეულ იქნა სახალხები, ზამთრის სასახლის ჩათვლით, ბანკები, საოველირო მალახიები, მსხვილი სავაჭრო საწარმოთა და ურთიერთდამხმარების კერძო საღაროები, ქარხნების საბანკო ფილიალები. დასაწყისში ყველაფერი ისე როდი გამოდიოდა, როგორც სურდათ. სადაც შეიარაღებული დაცვის წინააღმდეგობას აწყდებოდნენ, სადაც კერძო პირები უძლიანდებოდნენ, სადაც ოქროსი და ძვირფასეულობის

შესანას საწყობებს ან სიფეების გასაღებებს ვერ პოულობდნენ, სადაც ისე, რომ შედეგებზე არც ფიქრობდნენ, გმირულად წინააღმდეგობას უწყედნენ ბანკთა მოსამსახურეები და ფინანსთა სამინისტროს ჩინოსნები - როგორც წესი, ხანშიშესული ხალხი, რადგან ახალგაზრდობა იმმა შთანთქა. მაგრამ ეს იყო მხოლოდ დასაწყისში, ბოლშევიკებმა სული მთითქვენ, მიმოიხეღეს, მიხედნენ, რომ სერიოზული ორგანიზებული წინააღმდეგობის გამწვევი არაონაა და უფრო მეოთხედად, არანაკლები მიზანმიმართული დაიწყეს მოქმედება. 1917 წლის 13 ნოემბრის ლენინი გამოსცემს შემდეგ ბრძანებას: „სახელმწიფო ბანკის მოსამსახურეები, რომლებიც არ სცნობენ მეშათა და გლეხთა მთავრობას - სახალხო კომისართა საბჭოს - და უარს იტყვიან საბანკო საქმეების ჩაბარებაზე, დაატყვებულ ბუღალს და იქნენ. (ხელს აწერს) სახალხო კომისართა საბჭოს თავმჯდომარე: ვლ. ულიანოვი (ლენინი); სახალხო კომისართა საბჭოს მდივანი ნ. გობრუზიო“. კონფლიქტი ორი გარემოებით იყო გამოსწვეული: პირველი - ბანკს არ სურდა თავისი ოქროს საცავთა ადგილსამყოფელის გამხელა და მეორე - შეუსრულებლობა ლენინის მიწერილობისა იმის შესახებ, რომ მისთვის დაუყოვნებლოდ გაეხსნათ კერძო ანგარიში და ჩაერცხათ მასზე ბანკის აქტივებიდან ხუთი მილიონი ოქროს მანეთი ნებისმიერი თანხის შემდგომი მოთხოვნის უფლებით და ამ მოთხოვნაზე ყოველგვარი უარის თქმის უფლების გარეშე. ამ ანგარიშიდან ფულის მოხსნა მხოლოდ ლენინს და გობრუზიოს შეეძლო. სახელმწიფო ბანკის მოსამსახურეებთან ერთად შეპრობილ იქნა დედაქალაქის ყველა კომერციული და კერძო ბანკთა თანამშრომლები. უნდა აიზიწოს იმ პრაქტიკულ რეს-ფინანსისტ მოხელეთა მამაცობა, რომელთაგან ბევრის სახელები დღემდე უცნობია. პატარობაში, წამების ქვეშ მყოფი ისინი ბოლომდის იბრძოდნენ ათეულწლებით შექმნილი რუსული ფინანსური სისტემის გადარჩენად, მაგრამ მსოფლიოში არცერთ ფინანსისტს არ შესწევს ძალა, პიროვნულად წინ აღუდგეს უმაღლეს სახელმწიფო დიქტატორგანის შეიარაღებულ ძალადობას. სრულმა დაუსჯელობამ და გლობალურმა უპასუხისმგებლობამ ხელი შეუწყო ძარცვის მასშტაბების ზრდას. დეკემბერში ცხადდება რუსეთის სახელმწიფო ბანკის „ნაციონალიზაცია“, აგრეთვე კომერციული და კერძო ბანკთა ექსპროპრიაცია. 1917 წლის 23 დეკემბრის დამატებითი მითითებით უწყდებათ დიდებულების დარიცხვა კერძო საწარმოებს მათი აქტივებისა და პაიების მიხედვით. იკრძალება აგრეთვე, ფასიანი ქაღალდების მომოქცევა. ცხადდება რუსეთის ყველა ბანკის ლიკვიდაცია, საბანკო საქმეების პარტიული მართვალია ერთიანი ე.წ. „სახალხო ბანკის“ სახით ბოლშევიკების მიერ კონტროლირებად ტერიტორიებზე, აღმასრულებელი ხელისუფლების წარმომადგენლებს. წარმოების, განაწილებისა და სახელმწიფო ფინანსირების ხეყრებში ეხლევათ კონფისკაციის, რეკვიზიციის, სექსტრის, წარმოების სხვადასხვა დარგებში იძულებითი სინდიკატების და სხვა ლინისიძებთა გატარების უფლება“.

რუსულიდან თარგმანა ზურა საბამაშა (გაბრძალუბა იძნება)

„პატაპი“

ეკ, მურმან, რომ არ მომხდარიყო, კი ჯობდა, მაგრამ განგებას წინ ვინ აღუდგება?

ვერ შევხვდით აფხაზეთის „ომს“ (კონსულატს). ლაბრაში რომ შევიყვანე ჩემი ხალხი, დასაბინავებლად ნაცნობ შენობას მივადექი. სადღაა ჩემი შეგულებული შენობა, თუ ძმა ხარ? გული მომიკვდა ან

მასსრობს (?) შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლკოვნიკი, ბატონი ჯიმი სხირტლაძე მრავალჭირნახული ათას შინაურ, თუ გარეულ მტრებთან ნაბრძოლ-ნაომარს, უდიდესი ინტელექტის, საქმის უზადო მცოდნე, იუმორის „მონა“, დიდებული პიროვნება და უბადლო მებრძოლი, ბატონი ჯიმი სხირტლაძე იყო იქ, სადაც საქართველოს „სტკიოდა“.

ბატონი ჯიმი სამშობლოს ერთგული ჯარისკაცი, გულთბილი და სპეციალური პატრიოტი. მე ვესაუბრები უბადლო რაინდს და დიდებულ ვაჟკაცს, კაცს, რომელსაც კრიტიკულ სიტუაციებშიც კი არ დაუკარგავს იუმორის გრძნობა, რომელიც დაბადებიდან დაჰყვა და სიამოვნებით მესაუბრა თავის „თავგადასავლებზე“, კურიოზებზე.

გთავაზობთ რამდენიმე მოგონებას (სიცხელ-ნარევი წუხილით)... მურმან მერკვილიშვილი ქვემოთ მოთხრობილი ამბები, სინამდვილეა, ოღონდ ჩემგან (ასე ვთქვათ) გაშუქებული რასაც, იმედი მაქვს, არც ბატონი რესპონდენტი მიწყენს, არც მკითხველი (მ.მ.).

რა ჭკუაზე დავდებოდი? მხოლოდ ნაწერეებია, ჯერ კიდევ ბოლი ასდის იქაურობას, აღსანიშნავი ის იყო მხოლოდ, რომ კაცის ჭაჭანება არ იყო იქ. ერთი სამშობლოს ერთგული, პატრიოტი შენობის დარაჯი არ ტოვებდა „პოსტს“

- იჯდა და გიროდა ცრემლით.
- რა მოხდა აქ. დაბომბვა იყო? - ვკითხები მძიმედ.

- რა მთავასენოთ, ბატონო უფროსო, მაგალითად? კი ისროდა მოწინააღმდეგე, მარა იმათ არ დოუნგრევიენ აქაურობა.

- მართალი მითხარი, გაფიცვებ ყველაფერს.

- რა... რა... რა და, შეტევა რო დეიწყო - განაგრძო ვალტერ ძაბშიამ (ასე ერქვა), მოცვივდნენ ჩვენები. სულ 16-17 წლის ბავშვები. 15-20 კაცი იქნებოდა და სულ ბაღნები. მივირდა, ოციდან 17 იძახოდა პოლკოვნიკი ვარო. სად „იბარტყა“ ამდონმა პოლკოვნიკმა არ ვიცი. სამი არ იძახდა არაფერს. ეტყობა, ეზარებოდა თქმა, თვარა იგინიც „პოლკოვნიკები“ იქნებოდნენ. დააყენეს მძიმე ტექნიკა. ქვემეხები და „პულიმოტები“ - რაცხა რელივით ატრიალენ. მერე იყვირეს „აზიმუტი“ - იყვირეს, იყვირეს და როგორც იქნა - „დააზიმუტეს“.

- მერე, მერე! - ვეღარ ვითმენ.

- რა მერე, ერთმა უფროსმა (სუყველა უფროსი იყო, მარა იმას მეტი დიდი წვერი ჰქონდა) იყვირა - ცეცხლი! გავარდა ჩვენი მხრიდან. მე საერთოდ, უფროსო, სროლის ხმას ვერ ვიტან და თვალები დავხუჭე.

- მერე, მერე! - მეღევა მოთმინების მარაგიც...

- რაღა მერე, ჩემს მტერს, შენს მტერს და... იმათ მოყვარ...

- რა ქნეს, რა... მოიგერიეს?

- მაგი რა ვიცი, უფროსო... მე პატარა კაცი ვარ, მეტრო ოცი სანტიმეტ...

- კაცო, რა მოხდა, რა?

- რა და, თვალი რო გავახილე უფროსო, მტერს არ ვუსურვებ, რაც იმ გასროლას მოჰყვა - აღარც ჩემი საყარაულო ჯისური იყო და აღარც ჩემი დარგული ხეები...

ალარ მენდოზიან

მაშინ ავლაბრის (მაშინდელი 26 კომისრების რაიონი) მილიციის უფროსად ვმუშაობდი.

ერთი წვერგაუპარსავი, შავტუხა, დამესავით შავი კაცი შემოდის ჩემთან კაბინეტში დაუინებული მოთხოვნის შემდეგ.

- გამარჯობათ... მილიციის უფროსი სხირტლაძიანი არა ხართ?

- სხირტლაძე! - შევუსწორე.

- პო, რა

სხირტლაძიანი...

პოო, ერთი ვაჟ

ნეიშიი სლუჩა

უნდა გითხრამ...

- აბა მიდი!

- ვაქეხებ.

- ჩემი საქ

მე ძალიან ცი

ტი რამაა, აი?!

- რათა? -

(ვატყობ, გული

მეუბნება, რომ არც ისე საგანგაშო საქმეა).

- ჩემი სიდედრი, უჟე მალე მოგვლავ რა...

- რატომ, რატომ! - ვითომ ძალიან გავბრაზდი.

- სულ მაპატარავეს (მამცი-რებსო), რა! ისე წადი, ასე წადი. ეს ჭამე... ეს - არა... მაიცა რა ხალხნო. ზაკონი არ არის? - მე რა მაგისი „კროლიკი“ ვარ?

სულ ტრიპა-ჩამს ჩემი სიდედრი, იძახამს, ლორი სოფოიანი ვარ... (სოფიკ ლორიანსა ბაძამს... მააშ) ოთხჯერ მცემს, პოსლე აბედა...

- ეგლა გინდოდა ჯიმი, რააა! - ჩავილაპარაკე ჩემთვის...

- ახლა შენ ასე მოიქეცი - დავიწყე მძიმედ.

- მითხარ, რა უფროსოჯან, ხინკალი გკისრულობ...

- შენს სიდედრს რომ დაეძინება, არა?

- ხო, ნაჯახი ვდღეზამ - გაუბრწყინდა თვალები.

- არა, კაცო, მაცალე.

- გისმენამთ.

- მიხვალ და მარილს ჩააყრი ყურში.

- მერე რა, დამარილდება და ვსიო? - არ მენდობა.

- კაცო (ძლივს ვახელ თვალებს წინა ღამის უძინარი), ჩააყარე და მოკვდება.

- სულ მოკვდება? - დაეჭვდა ბიძინა.

- სულ... - დავაიმედე.

- ეეე... მერე რო უცბად წამოხტეს და ტლინკები მოხლიშოს, არა, ეს შაიძლება?! სამართალია? - არა, სამართალია?!

- არა, ბიძაჯან... ახლა წადი, არ შემოიძლია, საქმე მაქვს!

- რა დოზით ჩავადარო?

- ასე, ერთი მწიკვი... მომშორდი ახლა.

- შენ გაიხარე... ხინკალი ჩემზეა. ქელესში მოდი, რა...

... მეორე დღეს მოვიდა, სულ დასისხლიანებული იყო, ალაგ-ალაგ ლეიკოპლასტები მიუკრავს დათხლეშილ თვალებზე.

- ე რა მიყავ, უფროსოჯან?

- რა იყო, ბიჭო?

- (შევწუხდი).

- ერთი „პაჩკა“ ძალიან საიმედო მა-

რილი ვბეთქე ყურზე, გამაიღვიდა და ისე მცემა, აქაცა ხედავ... ვაი... ვააა...

მილიციასაც ვერ ენდობი, რა...

გამოსავალი
ერთი (ახლა გვარს და სახელს არ გავამხელ) უფროსი მყავდა. სხვათა შორის, შესანიშნავი, მაგრამ - ოდნავ დაბნეული პი-

როვნება. „ექსპედიცია“ - იყვირა ერთხელ. ქუთაისისკენ მივდივართ, სასწრაფო შემთხვევა.

- ბატონო (?) - ავტობუსით წავიყვანო ბიჭები?

- კი, კი... ავტობუსით.

- ავტობუსში, ბატონო, საკმარისი ბენზინი არაა.

- საჩქარო საქმეა... ჩქარა, ჩქარა...

- ეს ბენზინი გორამდე არ ჩავიყვანს და რა ვქნათ?

- რა ოპერატიუნიკი ხარ ბიჭო, შენ? - დამამუნათა უფროსმა. აგერაა ბაკსავსე მეორე ავტობუსი, გამოგაყოლებო უკან და ნაბიჯით არ მოგშორდებათ. გათავდება თქვენს ავტობუსში ბენზინი გორთან და... არ დაიბნეთ - გადმოჟექით მეორე ავტობუსში.

კოსმეტოლოგიის რჩევა

როგორ ვაყვანოთ გულუკეთულობა

უკანასკნელ წლებში მნიშვნელოვნად გაიზარდა მოსახლეობის მოთხოვნილებები კანის მოვლასთან დაკავშირებით. სულ უფრო და უფრო მეტი მსურველი მიმართავს კოსმეტოლოგებს. და მაინც, კოსმეტიკური პროცედურების ჩატარებას ოჯახურ პირობებში ამჯობინებენ. არსებობს მარტივი, ადვილად გამოსაყენებელი კოსმეტიკური საშუალებები.

ოჯახურ პირობებში პირისახის

ხის დაზიანება გულუკეთულობას (კალენდულა) ნაყენით:

ერთი ჩაის კოვზი გულუკეთულობა გახსენით 100 მლ (1-2 ჩაის ჭიქა) თბილ წყალში. ბამბის თხელი ფენა დაასველეთ ამ ხსნარში და 20 წუთით დაიდეთ სახეზე. ეს პროცედურა გააკეთეთ კვირაში 3-ჯერ.

ფერიმჭამელას გამოყენების განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს კუჭნაწლავის მოქმედებას. საკვებში უნდა შეიზღუდოს ცხიმების შემცველობა.

ჭორფლი

გაზაფხულის დადგომასთან ერთად ახალგაზრდებს ზოგჯერ უწინდებათ ჭორფლი.

კარგ ეფექტს იძლევა ძილის წინ პირისახის დაბანა მაწვნით ან ძმრით, ანდა წყალში გაზავებული ლიმონის წვენი. კარგი იქნება, თუ ლიმონის წვენს დაუმატებთ 1 სუფრის კოვზ გლიცერინს და 1-2 ჩაის ჭიქა ანადუღარ წყალს. ეს ხსნარი კარგად წმენდს სახეს.

ზოგს ჭორფლი მოსწონს, ზოგს კი - არა. თუ არ მოგწონთ, შეგიძლიათ მოიშოროთ.

ხშირად გაიწმინდეთ სახე ხახვის წვენი ან - დილაობით გულუკეთულობა ნაყენით.

კანს ახაზრდოებს, ჭორფლსა და ლაქებს აფერმკრთალებს ოხრახუშის ნაყენი. იგი ასე შეიძლება დაამზადოთ:

ერთ კონა გარეცხილ და დაჭრილ ოხრახუშს დაასხით ერთი ჭიქა მდიდარე წყალი. გააჩერეთ ერთი საათი მაინც. გაფილტრეთ და დილა-საღამოს სახე ჩამოიბანეთ.

მოამზადა ანა ჯოჯუაძე

ცუსცი

1. პირველ პაემანზე ახალთაყვანისმცემელთან მშვენიერი დრო გაატარე. მეორე დღეს შენ: ა. საქორწილო კაბის საღონში გარბიხარ (2). ბ. ურეკავ მას, რომ მადლობა გადაუხადო მშვენიერი საღამოსათ-

მოვება შეგზავდა, ურეკავ შენს ძვირფასს, რომ: ა. სასწრაფოდ გადადოს თავისი საქმე და შენს დასახმარებლად გამოუქნოს (2). ბ. მოგისმინოს და რჩევა მოგცეს (1).

სხვა ვინმე დანიშნონ (0)
10. სამსახურში ხუთი წლის შემოსის შემდეგ შენ: ა. კარიერაში ერთი-ორი საფეხურით მაღლა აიწევ (1). ბ. გახდები გენერალური დირექტორი (2) გ. მადლობა თქვან, თუ კიდევ

რას ელოდები სხოვრებისგან?

ვის იმ იმედით, რომ ეს თქვენი უკანასკნელი შეხვედრა არ იქნება (1).

გ. შავ სიაში შეგყავს: ის შენ აღარ დაგიტოვებს (0).

2. მშვენიერად გაართვი თავი ხამუშაოს, უფროსმა კი დაგიწუნა:

ა. განუცხადებ, რომ მისი საქმე ცუდად წავა, თუ ახალგაზრდებს ასე შესულვადებს (2).

ბ. კიდევ ერთხელ გადამოწმებ შენს შიერ გაკეთებულ საქმეს (0).

გ. სხოვრ, შენიშნები მიგითითოს, მეორედ რომ არ გაიმეორო.

3. შენს დაბადების დღეზე ელოდები:

ა. გემრიელ ვახშამს მეგობრებთან ერთად (1).

ბ. ბევრ საჩუქარს და ყვავილებს, მდიდრებს (2).

გ. რომ ეს წელი შარშანდელზე უკეთესი იქნება (0).

4. გინდა შენი უბედურება მეგობარს გაუშხილო. ის კი გეუბნება: - ცოტა ხანში დაგიბრუნდება. შენი რეაქცია:

ა. ყურმილს უკიდებ, ის შენს მეგობარი აღარ არის (2).

ბ. ამოიხრავ და მეორე მეგობართან რეკავ (1).

გ. არც კი ბრაზდები, მასაც ხომ თავისი საქმეები აქვს (0).

5. მდივანი რომ გვაფედეს, ის:

ა. უპასუხებდა სატელეფონო ზარებს, მოგედუღებდა ყავას (1).

ბ. გააკეთებდა თავის საქმეს (0).

გ. სამსახურში მოგიტანდა თეატრის ბილეთს, პოლიკლინიკაში მიღებაზე ჩაგწერდა და ხანდახან შენს ძაღლს გაასიერებდა (2).

6. სამსახურში დიდი უსიამოვნება შეგზავდა, ურეკავ შენს ძვირფასს, რომ:

ბ. არ დაგიწუროს წუწუნი, რომ შენ კვლავ ცუდ ხასიათზე ხარ (0).

7. თმები ყვითლად შეიღებე და გვინია, რომ:

ა. მერლონ მონროს დაეშვაგვე და ბევრი თავიანისმცემელი გაგინდება (2).

ბ. მამაკაცები ქუჩაში სიამოვნებით გათვალაყვრებენ (1).

გ. კოლეგები ამას ვერ შეამჩნივეს (0).

8. დაქალი დღესახაწაულზე გეპატიჟება, ხადაც ცნობილი პიროვნებაა მოწვეული: ფიქრობ, რომ ეს არის:

ა. ლეონარდო დიკაპრიო (2).

ბ. შენი საყვარელი მწერალი (1).

გ. მურმან ჯინორია (0)

9. თუ სამსახურში განყოფილების უფროსად დაგნიშნავენ:

ა. ყოველი თანამშრომლისაგან, ყოველ ხუთშაბათს მოითხოვ გაკეთებული საქმის ანალიზს (2).

ბ. მოითხოვ კოლეგებთან იმის დასადაგნად, ვის რომელი საქმის კეთება შეუძლია (1)

გ. უარს იტყვი და შესთავაზებ

იქ იმუშავეს (0)
დაითმალე ქულაში
16 ქულის ზემოთ

შენი ცხოვრების დევიზია: „ან ყველაფერი, ან არაფერი“. ხშირად ამოკობ კიდევ ამო, მაგრამ ფსიქოლოგების აზრით, ეს პრაქტიკულად შეუძლებელია. ცუდ გუნებაზე დგები. გახსოვდეს, რომ სხვები შენსავით მოუდწველზე არ ოცნებობენ. არ არის აუცილებელი, ყველაფერი ისე გამოვიდეს, როგორც ფიქრობ. თუ გინდა გაიგო, რას უნდა ელოდე ამა თუ იმ ადამიანისაგან, წარმოიდგინე თავი მის ადგილას და ყველაფერს მისი თვალთვით შეხედე.

15-დან 8 ქულამდე

მეორად დგახარ მიწაზე და ცხოვრებას რეალურად აფასებ. მშობლების რჩევას ყოველთვის შენ გაკითხებთან, იცო, რომ ბუნდოვანი დასასრული მარტო ფიქრებშია: სხვებისგან ბევრს არ მოელო. შენი გაცქრება არც ისე იოლია, მაგრამ თუ მასაც შეცდი - ნაღვლიან, თუკცა, ცოტა ხნის შემდეგ ყველაფერი გაიწყდება. მერე კი ცდილობ, რომ შეცობრები და კოლეგები ხშირად რჩევისათვის შენთან მოდიან.

7 ქულა და ქვემოთ

სხვებისგან ბევრს ნუ მოელო. - შენი თავის იმედი გტონდეს. პატარა წინააღმდეგობის გამო თავს ანებებ საქმეს, რომელიც სულ ცოტა ხნის წინ დაიწვე გახსოვდეს: მიზნის მიხედვით ბრძოლას მარტო უფსკრულისკენ კი არ მიჰყავხარ, წარმატებაც შეიძლება მოგიტანოს. იმის ნაცვლად, რომ ყველას აზრი გაითვალისწინო, დაისახე მიზანი, გააქლახე ყოველგვარი წინააღმდეგობა, გამოასწოვრე შეცდომები: მხოლოდ ასე მოახერხებ სასურველი მომავლის შექმნას.

რამდენად პრუდიკაბული ხარ?

1. ქალაქის ფული შეიქმნა:
ა) ჩინეთში;
ბ) ეგვიპტეში;
გ) რომში
2) ევროპაში ქალაქის ფული პირველად გამოჩნდა:
ა) ინგლისში;
ბ) ესპანეთში;
გ) შვედეთში
3) ათწილადი და მათზე მოქმედების წესები შემოიღეს:
ა) ინდოელებმა;
ბ) არაბებმა;

გ) შუმერებმა
4) ვინ იყო პოუარდ პიუზი
ა) ინგლისის პრემიერ-მინისტრი;
ბ) ამერიკელი მილიონერი;
გ) დიდი მოგზაური
5) ვის ეწოდება იაპონიაში „ტენო და მიკადო“?
ა) პრეზიდენტს;
ბ) სარდალს;
გ) იმპერატორს.
6) პირველი ევროპული სტილის ბანკის შემქმნელად ითვლებიან:
ა) ვენეციელი ვაჭრები;
ბ) რომაელი კეისრები;
გ) არაბები
7) მდინარე „დილა“ მდებარეობს:
ა) ეგვიპტეში;
ბ) ერაყში;
გ) რუსეთში.
8) ნახევარკუნძული, რომელიც მაღლა იწევს, არის:
ა) არაბეთის;
ბ) აზერბეიჯანის;
გ) სკანდინავიის.